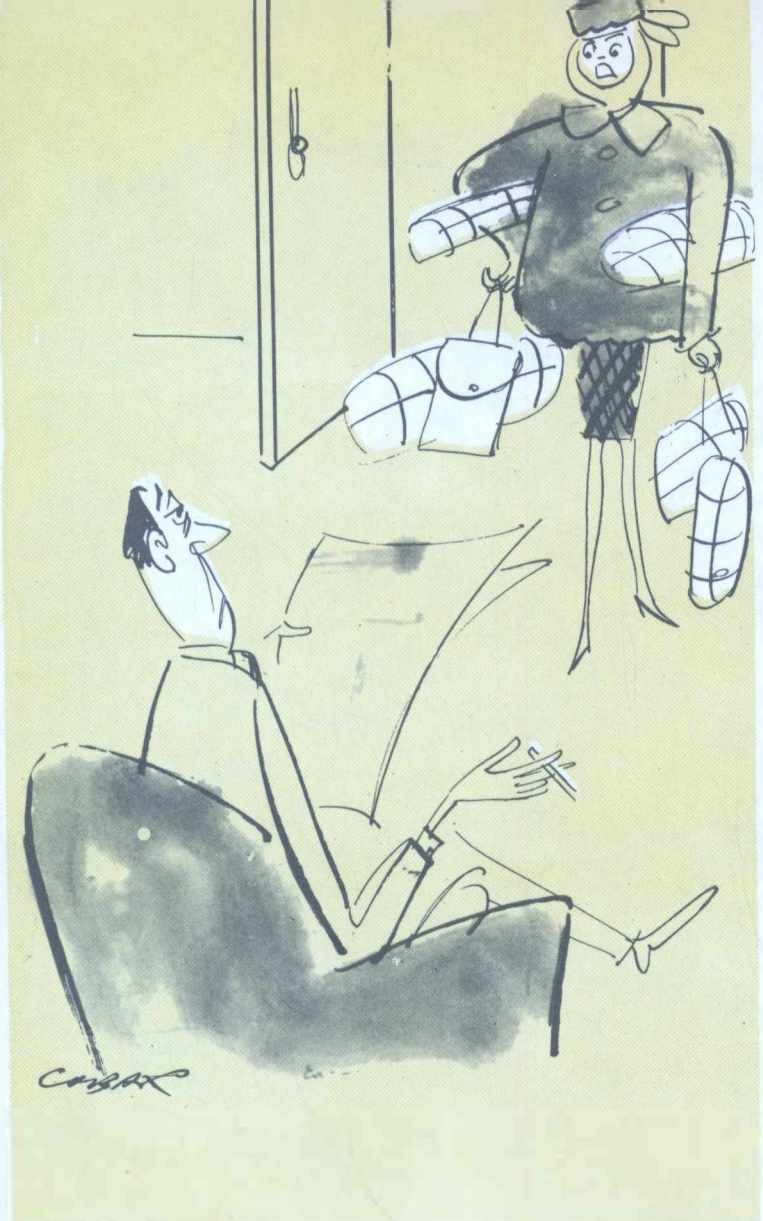

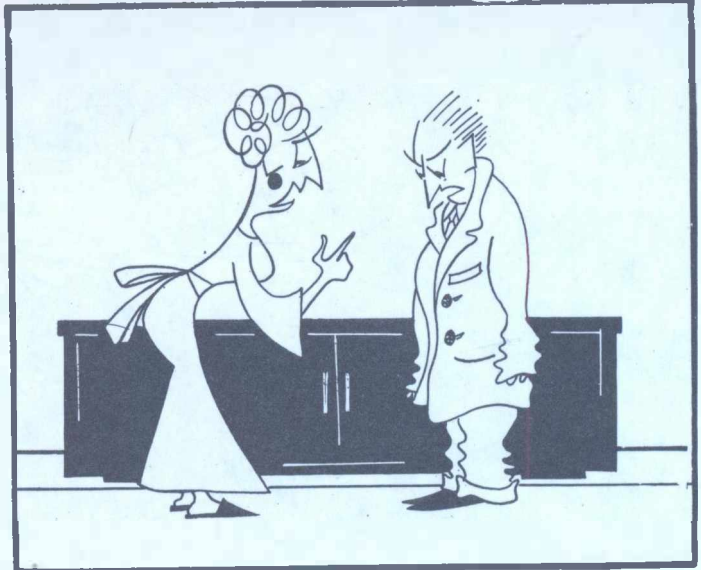

I. L. CARAGIALE: —...Permiteți!

EA: — Nu era vorba că începem să facem economii? De ce te-ai apucat iar de fumat?

Desen de NELL COBAR

— Ți-am spus că crotorul de la cooperativa asta întrece orice măsură!

Sonet în „sol”-minor

(Despre un compozitor)

*Iți toarnă pe minut o melodie
 În stil „calipso”, „mambo” sau „cea-cea”
 Și-ți demonstrează-apoi, printr-o peltea,
 Că asta-nseamnă „om de meserie”.*

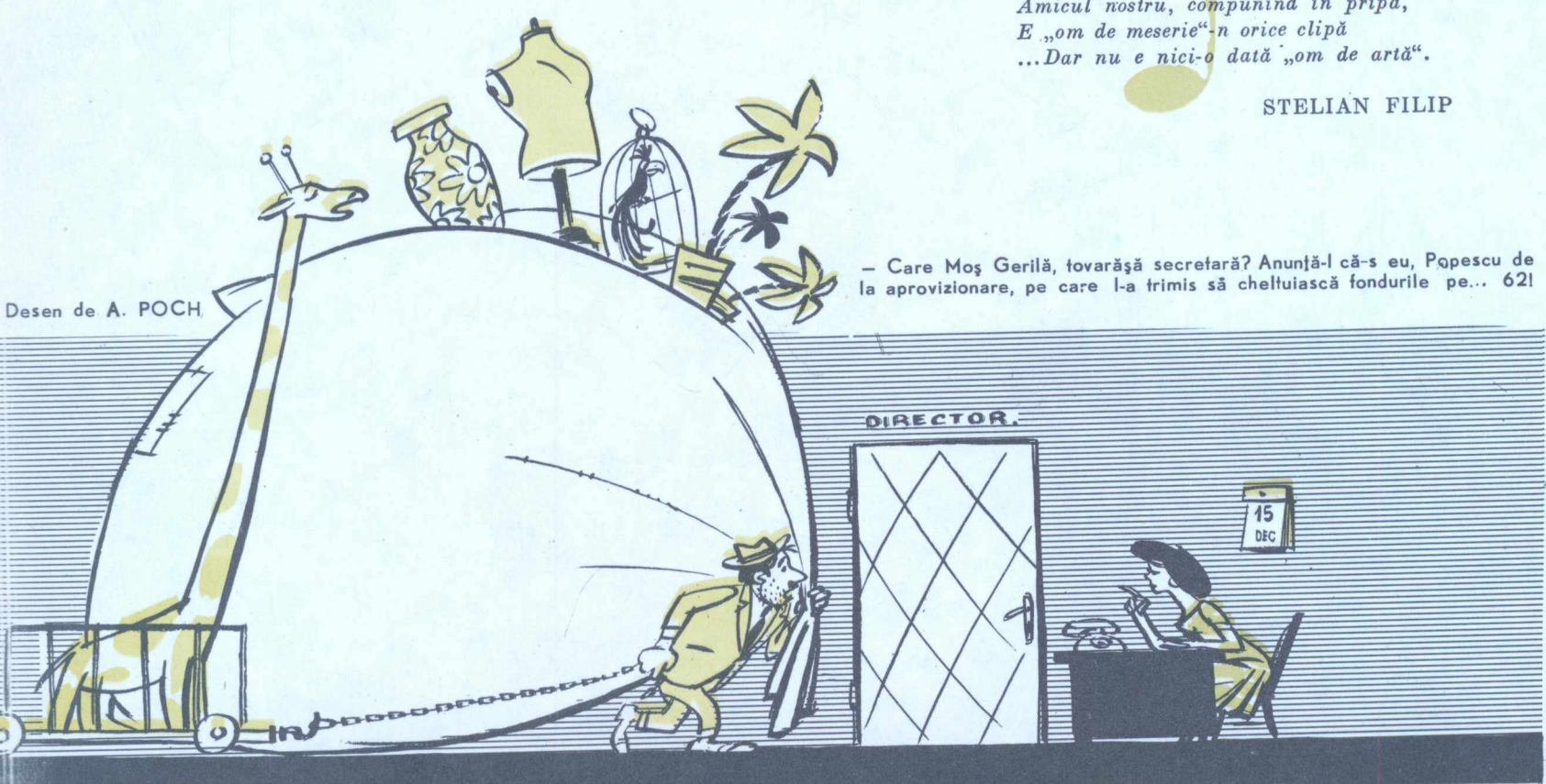
*E inspirat la orice oră vrea,
 Creion să aibă numai, și hîrtie...
 Cu-o mîndă bate-n clape, cu-alta scrie,
 Iar c-un papuc izbește-n dușumea.*

*Decînd creiază astfel inspirat
 A dat un cîntec (și-ăla criticat!)
 Și se-nțelege vina cine-o poartă:*

*Amicul nostru, compunînd în pripă,
 E „om de meserie” n orice clipă
 ...Dar nu e nici-o dată „om de artă”.*

STELIAN FILIP

— Care Moș Gerilă, tovarășă secretară? Anunță-l că-s eu, Popescu de la aprovizionare, pe care l-a trimis să cheltuiască fondurile pe... 62!

Desen de A. POCH

MANOLE

de ION BĂIEȘU

Meșterul ședea călare pe o scândură, sus, în vârful schelei, bălăbănindu-și picioarele, ca două pendule care se mișcă în sensuri opuse. Avea privirea obosită și nedormită, și mîinile murdare de mortar. De aceea, vrînd să prindă cu mîna un țînțar, își lăsă pe obraz o pată vizibilă.

În jur era o liniște sinistă, ca după cutremur. Calfele dormeau la umbra unui salcîm, nepăsătoare, după ce mai înainte jucaseră o copcică. Manole îi înjură în gînd și își aprinse luleaua, risipind mișcări lenese și curbe. Starea lui sufletească era nesatisfăcătoare și neagră. Noaptea, la ora zero și un minut, construcția se dărmase pentru a treia oară, făcînd terci toți greierii din incintă și o broască rloasă. O capră scăpată din țarc și care păștea imprudentă pe lîngă ziduri se salvase în ultima instanță, ca prin minune, cu o spaimă groaznică în suflet.

Văzînd a treia ediție a dezastrelui, legendarul meșter se manifestase calm, păstrîndu-și neștirbit prestigiul.

Pînă la prînz umblase printre ruini, și singura lui reacție notabilă fu un scuipat aruncat cu toată scîrba peste marmura prefăcută în țîndări. Așadar, palatul nu putea fi gata la timp.

Adevărul e că primele două dezastre, oricît ar părea de necrezut, fuseseră o adevărată mîntuire pentru Manole. Astfel, după primul, procedînd la analiza cauzelor, constatase că, de fapt, uitase să facă ferestre la camerele de la parter, iar după al doilea și-a adus aminte, printr-un reflex înăscut, că două dintre încăperi n-aveau altă ieșire decît hornul. Acum, după al treilea, obișnuit cu surprizele și cu autocritica din mers, meșterul descoperise lipsa totală a conductelor de apă. Își notă deci că după terminarea construcției să găurească temelia, pereții și plafoanele pentru introducerea țevilor.

Totuși, cauza eșecurilor sistematice rămînea misterioasă. Pătrunzînd în autobiografia lui de constructor, meșterul descoperi, ce-i drept, cîteva fapte similare: că numai cu un an în urmă un beneficiar îl sculase din somn la miezul nopții și-l dusese să-l vire cu capul printr-o crăpătură apărută spontan într-un perete; că altădată refăcuse total o clădire cu o sută cinci etaje, deoarece o concepuase atît de original încît hornurile, de pildă, răspundeau în subsol; că balconul unei alte clădiri s-a prăbușit cu o domniță, strivind sub el un îndrăgostit cu chitară cu tot.

Totuși, de data aceasta situația era cu mult mai gravă ca să nu fie îngrijorat peste măsură.

Și, ca întotdeauna cînd trebuia să rezolve o problemă de creație care-l solicita profund, meșterul începu să gîndească, ceea ce-l făcu pur și simplu să adoarmă.

Ce s-a petrecut în mintea lui efervescentă în timpul somnului, e greu de stabilit, fapt este însă că după ce s-a trezit și a căscat, a scos condeiul și a scris următoarea misivă nevastei: „Pregătește-te de sacrificiu, ia-ți împărtășania, pupă copilul și vino pînă la mine să te fac beton armat. Semnat:

Ilustrație de B. GĂNESCU

Manole“. După ce-și supse puțin vârful unui deget, Manole hotărî să fie mai prudent și șterse „să te fac beton armat“ pentru a nu-i trezi cine știe ce bănuială.

După ce expedie scrisoarea, fiind mișcat la gîndul că neavută-sa ar putea să-l refuze, se duse și trezi calfele, spunîndu-le următoarea minciună gogonată:

— Băieți, adormind, am avut un vis. Se făcea că s-a pogorît cineva dinaintea mea și mi-a zis:

*Meștere, meștere
ghinionul e-n creștere.
duhurile rele
îți fac doar belele.
Clădirile tale
— superbe binale —
construcțiile — recte
au multe defecte...*

Aici, Manole se opri cu improvizația deoarece nu găsea rimă corespunzătoare pentru versul care trebuia să urmeze după „geaba faci eforturi“ și continuă în proză cinstită:

— Bunul Dumnezeu, zicea acel cineva, văzîndu-ți durerea, îți transmite confidențial sfatul următor: palatul nu va putea fi ridicat în condițiuni optime dacă nu zidești o ființă scumpă în el. Acum să ne gîndim, dragii mei, împreună. Alte ființe mai scumpe pe lume nu avem decît nevestele. Cred că nici una dintre ele nu va avea nimic împotriva să fie zidită de vie, deoarece menirea lor în căsnicie este să se sacrifice în folosul bărbatului și să nu zică nici cîrc. Acuma chestiunea e pe care o punem.

După minutul regulamentar de gîndire, calfele au luat pe rînd cuvîntul:

Prima calfă:

— Aș da-o eu pe-a mea, dar nu cred că încape. E puțin cam prea

dezvoltată. Zice că suferă de glande...

A doua calfă:

— Aș da-o și eu pe-a mea, dar e prea nervoasă, n-o să stea liniștită și ne dărmăm zidurile cînd ne-o fi lumea mai dragă.

A treia calfă:

— Eu n-o dau, c-am luat-o din dragoste.

A patra calfă:

— Dacă-aș fi sigur că palatul se dărmă și a patra oară, eu aș da-o...

Restul calfelor au spus fie da, fie nu, așa că meșterul a făcut propunerea:

— Uite ce e, scriem fiecare nevestelor să vină de urgență pînă aici. Care vine prima, p-aia o zidim. Eu am și anunțat-o pe-a mea.

Calfele au fost de acord. Au scris fiecare nevestelor și s-au pus pe așteptat.

După o oră și trei sferturi, pe un deal din depărtare se văzu silueta nevastei lui Manole. Inima meșterului se făcu ca un purice sub unghia care amenință să-l strivească. Amintiri dintre cele mai diverse și duioase îi reveniră în minte și ar fi vrut să facă ceva s-o împiedice să nu vină prima. Rugă de aceea vîntul să sufle cu putere și s-o oprească.

Vîntul se prefăcu în uragan, se întunecară zările, copacii fură răsturnați, apele scoase din matca lor, dar nevasta meșterului continua să vină ca o vijelie.

Rugă apoi soarele s-o oprească. Soarele își aruncă toată lava pe pămînt, arse toate ierburile, înfierbîntă apele și prăji toți peștii, provocă insolajii, dar apriga nevastă tot nu se lăsa.

Meșterul rugă atunci un sticlete aflat în apropiere să dea o fugă în întîmpinarea ei și să-i pună în vedere să nu călătorească

cu atîta foc pentru că urmările îi vor dăuna.

Sticletele se întoarse după cinci minute și-i comunică:

— A zis că vine, fie ce-o fi, ca să te întrebe personal de ce n-ai trimis simbria acasă, deși a trecut de trei zile sorocul, și prin ce cîrciumi ai băut-o.

Auzînd asta, Manole se resemnă. Știa că acum nici vîntul, nici soarele și nici chiar un baraj de beton n-o mai pot opri. Făcu deci semn calfelor să fie gata cu mistriile și cărămizile și, cînd sosi nevasta, o luă cu binișorul:

— Banii, îi zise Manole confidențial, i-am ascuns în zid, să nu mi-i fure careva. Vino să ți-i dau.

Și cînd ea se urcă pe zid, nouă meșteri mari, calfe și zidari, o făcură într-o clipă să dispară între cărămizi.

Meșterul, și o dată cu el și calfele, răsufară ușurați. Buna dispoziție le reveni ca prin minune, cîntecetele lor răsuna pe toată valea.

La un moment dat meșterul auzi dintre ziduri glasul iubitei:

*— Manole, mă strînge!
— Iubito, nu plînge,
Fă tu sacrificiul
Pentru beneficiul
Al meu și al soartei,
Pe altarul artei.*

Și Manole zidea neobosit. Nevasta îl striga din ce în ce mai slab, pînă cînd adormi în scorbura dintre ziduri. Meșterul nu se odihnea noaptea, nu se odihnea nici ziua, lucra cu o viteză neobună; în var punea pietriș în loc de nisip, cărămizile le puneă cînd pe cant, cînd pe lat, vorba ceea, treaba să meargă. Calfele căzuseră de pe schele obosite, numai el lucra pe nerăsuflete.

A doua zi, ajungînd în vârful acoperișului, Manole constată cu duioșie că terminase. Acum aștepta cu o emoție specifică omului de artă, recepția.

Veni, în sfîrșit, beneficiarul cu suta sa și cercetă totul cu de-a mînuntul. Totul pocnea și prîia împrejur, la fiecare pas îl așteptau surprize dintre cele mai hazoase. Astfel, în timp ce pipăia un zid pentru a vedea cauza unor crăpături, beneficiarul auzi un rîset înfundat și se înfioră. Pasămite, o gîdilase la talpă pe iubita lui Manole. Ieși repede afară și puse mîna pe o scîndură.

— Unde-i Manole? întrebă el furios.

— E pe acoperiș, i se spuse.

— Luați-i schelele și dați-i hrană în bani! ordonă pe loc.

— Păi cum o să coboare?

— De ce să coboare? Ca să facă și alte asemenea clădiri?

Manole privea consternat cum i se iau schelele de sub picioare. Se plimba de colo-colo pe acoperiș ca un leu în cușcă.

— Ah, își smulgea părul de necaz, dacă n-aș fi uitat să pun jghiaburile puteam să cobor noaptea, pe furiș...

La miezul nopții, pe cînd greierii cîntau un vals prelung, Manole, ajungînd la disperare, luă o scîndură în brațe și se aruncă în văzduh.

Unde căzu el, se făcu o gaură în pămînt.

Atîta pagubă!

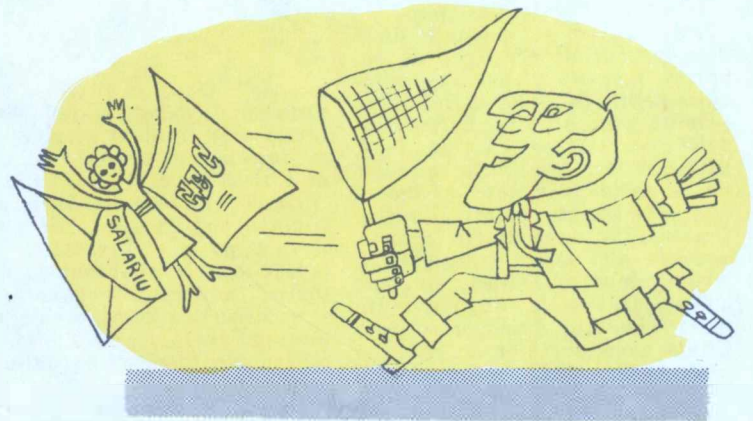
Contractul

Serafim Pandele s-a căsătorit!
El, celibatarul ultra înrăit,
Fluturile care nu-nceta să zboare
Dintr-un parc într-altul și din floare-n floare,
Omul care are unele idei

Net peiorative-n ramura „femei“,
S-a decis, în fine, „să-și atrne-n cui
Sfinta libertate“ (asta-i vorba lui).
Intr-o dimineață n-am mai rezistat
Și-l rugai să-mi spună ce-a determinat
Pasul ăsta care, orișice s-ar zice,
Îl dezavuează și îl contrazice.

— Mă dezavuează? se miră Pandele,
Ia uite cum poate omul să se-nșele!
Ce-i căsătoria? Este un contract;
Părțile pendinte iscălesc un act
Ce prevede niște — clauze civile,
Respectate poate doar treizeci de zile
(Vreau să zic durata unei luni de miere).
Dar tot ce se naște, crește și-apoi pierde,
Ăsta e destinul lumii, implacabil,
Mierea, un articol foarte consumabil
Dispărînd și dinsă cum e și firesc
Contractanții noștri cînd o dibuiesc
Prin apropiere, cu sau fără tact
Eludează multe puncte din contract.
Dar, eu unul, viața n-o privesc prin lupă
— Și fidelitatea?

— Nu mă preocupă.
Am o locuință „extra“ la etaj
A adus-o Ana în acest menaj
Cu mobilierul (Ana e nevasta)
Aragaz, covoare și pe lingă asta
Socrii stau la țară, vin din lună-n lună...
— E frumoasă Ana?

— Are leafă bună,
Plus ceva rezerve strînse pe libret,
Cred c-o să ne-ajungă banii berechet!
— Cu ce-ai aduci tu, sigur...

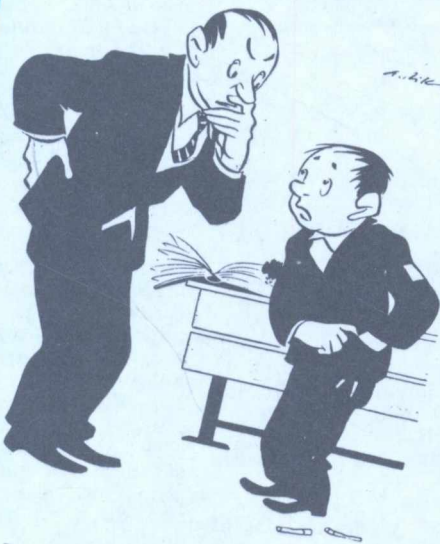
— Eu nu mai contez,
Pentru că de mîine demisionez!
Prea e multă treabă și alergătură,
Îmi încerc norocul în literatură.
Dacă stau acasă și compun poeme
Scap de șefi, de condicii și de-alte probleme.
Scap de griji — ghiulele prinse de picioare —
Prin independență și neatrîinare.

— Numai că, Pandele, ai uitat ceva
Începînd de mîine, tu devii ghiulea.
Prin contractul ăsta de căsătorie
Tu aduci în casă cinci coli de hîrtie,
Un pachet de rușe, ce se cer spălate,
Trei perechi de haine (două demodate)
Și-alte mărunțișuri ție necesare,
Plus o îndrăcită poftă de mîncare
Și de băutură, apoi „nota bene“
Peșt: toate asta, un ceahlău de lene.
Dacă nu-i o babă chioară, slută, ciungă
Ana o să strîngă haerul la pungă
Chiar după trei zile cînd va constata
Că-ți pierzi dimineața sînd în pijama
Scilciînd poeme și-nghițînd în sec
După bănișorii strînși de ea la C.E.C.
— Cred că ai dreptate, zise Serafim,
Trebuie probabil să mai chibzuim.
Cu literatura nu-i deloc ușor,
Dar ce-ar fi, de pildă, să devin tenor?

MIRCEA PAVELESCU

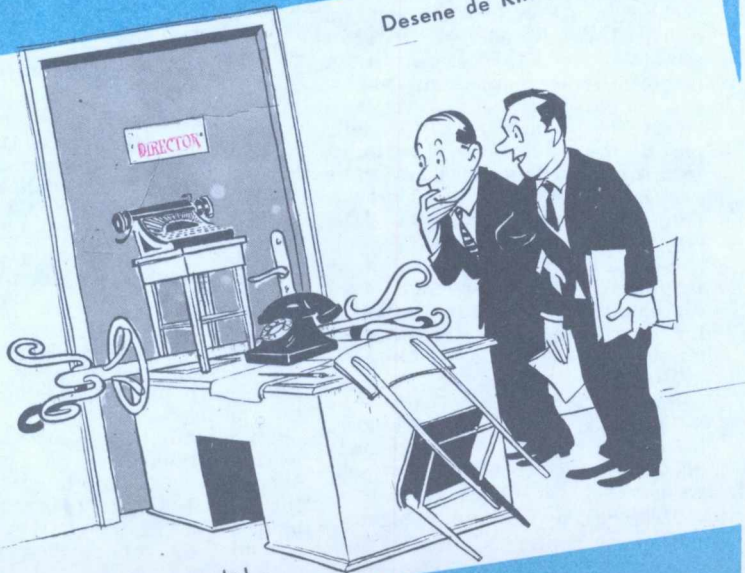

— În sfîrșit! Te văd și pe tine cu o
carte în mînă!
— Semn de recunoaștere!!! Ora șase,
la „ceas“...

— Ți-au căzut niște țigări!!! Ce-nseamnă
asta ?!
— Inseamnă... că-i rupt buzunarul'...

Desene de RIK AUERBACH

— Iar s-a învoit Lenuta!...

MANUIL GRIGORIEVICI SEMIONOV

REDACTOR-ŞEF AL REVISTEI „KROKODIL“ MOSCOVA

Un bărbat de statură mijlocie, tuns scurt, cu privirea ageră şi cu zîmbetul pe buze.
— Bună dimineaţa, Urzica!

Aşa a intrat în redacţia noastră, redactorul-şef al „Krokodilului“, sosit împreună cu soţia sa într-o vizită de câteva zile la Bucureşti. După ce l-am felicitat pentru corectitudinea cu care învăţase primele cuvinte româneşti şi după câteva schimburi de păreri şi impresii între el şi redactorii noştri, bineînţeles că n-am scăpat prilejul de a îmbogăţi coloanele „Urzicii“ cu un interviu luat redactorului-şef al „Krokodilului“, Manuil Grigorievici Semionov.

Interviul a început în felul următor:
— Tovarăşe Semionov, dacă sînteţi amabil, câteva întrebări:

— Da, făcu Manuil Grigorievici, cu plăcere. Ştiţi, aş vrea să profit şi să facem şi un schimb de experienţă. Cum staţi cu munca pe teren?

— Ne-am uitat unul la altul (pentru că cei care luăm interviul, eram doi) şi am răspuns încurcaţi:

— Păi, cum să stăm... stăm destul de... eu stau mai bine... el stă ceva mai...

Oaspetele zîmbi:

— De pildă, pentru numărul viitor ce v-aţi programat să scrieţi legat de teren?

— Un interviu cu o personalitate care nu e din Bucureşti.

— Bravo! Şi aţi plecat pe teren?

— Păi, n-am mai plecat că a venit terenul la noi. Dar să revenim, tovarăşe Semionov, la întrebările noastre.

— Da. Întrebarea a doua. Cum procedaţi dv...?

De data aceasta l-am întrerupt pentru că dacă ne mai punea o întrebare ca aceea cu terenul, fiind de faţă şi redactorul nostru şef, putea să iasă ceva destul de neplăcut.

— Ştiţi, ne gindeam să punem noi întrebările.

Interlocutorul nostru izbucni în ris şi, observînd că aşa se întimplă uneori cînd porţi o convorbire prin traducător, se arată gata să ne asculte.

— Tovarăşe Semionov, de cîte ori are voie un umorist să folosească o glumă pe care a mai folosit-o de trei ori?

Manuil Grigorievici zîmbi, sorbi apoi din cafeaua aburindă, şi, aprinzîndu-şi o ţigară, spuse:

— Are voie s-o folosească pînă cînd apare într-o cronică o laudă la adresa ei.
— Păi asta înseamnă că putem să folosim aceeaşi glumă în vecii vecilor!

— Tocmai aici voiam să ajung! — conchise interlocutorul nostru.

Am izbucnit toţi în ris, apoi am continuat:

— Vreţi să ne daţi unele amănunte în legătură cu activitatea dumneavoastră literară?

— Activitatea mea literară nu se deosebeşte cu nimic de activitatea altui umorist. Rîd de rudele apropiate, de prieteni, de cunoscuţi şi de necunoscuţi.

— Şi noi încercăm să ridicăm de aceste personaje, dar e prost că uneori o nimerim în aşa fel că ridicăm noi şi nu ridicăm alţii.

— Nu trebuie să vă descurajaţi, spuse el. Nu totdeauna cel de care rîzi e dispus să rîdă şi el. Uite, pe mine, de pildă, de la o vreme, rudele şi prietenii mă primesc mai rar la ei acasă, cel mult cu prilejul zilelor lor onomastice, cînd îşi spun probabil: „Îl suportăm, că baremi vine cu un cadou!“

Observînd că situaţia noastră în familie nu diferă prea mult, l-am întrebat pe tovarăşul Semionov cum a primit cititorul sovietic volumul de schiţe al umoriştilor romîni, publicat în U.R.S.S.

— Tirajul s-a epuizat foarte repede, ne-a spus redactorul-şef al „Krokodilului“ şi a adăugat amabil: cititorii sovietici mai

aşteaptă din partea dv. şi alte schiţe cu haz.

— Şi noi!

Manuil Grigorievici a zîmbit din nou şi s-a arătat dispus să răspundă la întrebarea următoare:

— E adevărat ce-am auzit, că sînteţi un pescar pasionat?

— E adevărat. Eu împart oamenii în două părţi: o parte care pescuieşte peştele şi o parte care îl mîncă.

— Dumneavoastră din ce categorie faceţi parte?

— Cînd plec de acasă cu undiţa în mînă fac parte din prima categorie. Cînd mă întorc, dintr-a doua.

— Ne iertaţi indiscreţia, izbutiţi totdeauna să faceţi parte şi dintr-a doua?

— Totdeauna.

— Sînteţi probabil un mare specialist, din moment ce vă întoarceţi totdeauna cu peşte acasă.

— Da, sigur. Mai ales că în drum spre casă am trei magazine de pescărie.

Am făcut observaţia că toţi pescarii seamănă leit între ei şi am continuat tot în legătură cu aceasta:

— Vă rugăm să ne spuneţi ce vă bucură mai mult: cînd prindeţi un peşte de 5 kg, sau cînd găsiţi o idee bună de schiţă?

— Ideea de schiţă — spune redactorul-şef al „Krokodilului“ — e la fel de interesantă ca şi peştele. Dar, ca şi peştele nu pică întotdeauna. Şi, cu toate că un peşte de 5 kg e ceva grozav, o bună parte din oameni preferă schiţa umoristică, care e mai uşoară la greutate. În ce mă priveşte, afirm că peştii pot să şoptească uneori o idee de schiţă, deşi se spune că ar fi muţi.

— Care va să zică, credeţi că peştele are uneori legături strînse cu schiţa umoristică?

— Nu uneori. Totdeauna!

— Cum aşa?

— Şi consumatorii de peşte, şi cititorii de schiţe umoristice au pretenţia ca aceste două produse să fie totdeauna foarte proaspete.

— În orice caz, gravitatea nu e aceeaşi. Am observat că de la un peşte vechi te poţi îmbolnăvi foarte grav; pe cînd de la o schiţă umoristică, care nu prea e proaspătă, cititorul nu păteşte nimic.

— Ei da, dar o poate păţi autorul. Aşa că tot e grav.

Am făcut ca peştii şi am consemnat părerea tovarăşului Semionov, luîndu-ne angajamentul ca, ori de cîte ori vom scrie schiţe umoristice, să ne gîndim la peştele proaspăt.

— O întrebare în legătură cu critica, Manuil Grigorievici. Dacă o fabrică, de pildă o fabrică de încălţăminte, este fruntaşă, produsele ei sînt de foarte bună calitate?...

— Exact! Şi nu trebuie criticată, ne intrerupe rîzînd interlocutorul nostru.

— N-am terminat întrebarea, tovarăşe Semionov. Dacă această fabrică, pe lângă produsele ei foarte bune, scoate şi un produs mai slab, e cazul să fie criticată? Sau, ţinînd seama că e fabrică fruntaşă şi că scoate atîtea produse bune, cel slab trebuie trecut cu vederea?

— Pentru acel produs slab, trebuie criticată. Deoarece consumatorul care a cumpărat tocmai acel produs de slabă calitate nu trece cu vederea faptul că talpa pantofului se desprinde după două zile. Şi dacă noi nu criticăm fabrica pentru acel soi de pantofi, consumatorul şi-ar putea face o idee greşită despre toate produsele acelei fabrici şi s-ar putea întreba de ce e fruntaşă...

— Ne-am declarat de acord.

— Şi acum, tovarăşe Semionov, câteva întrebări fulger: ce părere are „Krokodilul“ despre „Urzica“?

Desen de I. ROSS

— Bravo, Urzica!
— Care este părerea dv. în legătură cu umorul pozitiv?
— Negativ!
— Ce părere aveţi despre oraşul Bucureşti?

— Pozitiv!
— Cum preferaţi dv. umorul: să-l citiţi, sau să-l auziţi pe scenă?

— Îmi place şi pe scenă, îmi place şi să-l citesc, dar cel mai mult îmi place să-l scriu. Soţia mea însă preferă orice umor, scris sau debitat pe scenă, cu condiţia să nu fiu eu autorul.

— Tovarăşe Semionov, sintem fericiţi să vă avem alături!

— Nu-nţeleg!

— Soţiile noastre au exact aceleaşi gusturi ca şi soţia dv. (era vorba de soţiile noastre, ale celor doi umorişti care luăm interviul). Din fericire, noi fiind prieteni, avem mîngierea că soţiei lui îi place umorul meu şi soţiei mele îi place umorul lui.

Am ciocnit toţi trei un coniac în sănătatea soţilor noastre, făcînd jurămint să fim tari în faţa părerilor lor şi am continuat interviul:

— Care este cel mai amuzant fapt care v-a inspirat să scrieţi o schiţă?

— Cel mai amuzant fapt mi s-a întimplat odată cînd, venind în vizită într-o ţară prietenă, doi umorişti m-au rugat să le răspund la câteva întrebări. Eu venisem acolo numai pentru 5 zile, dar văzînd că ei au de gînd să-mi mînce cu întrebările lor trei zile şi eu nu mai apuc să văd măcar o parte din frumuseţile oraşului şi ale ţării în care venisem, ce credeţi că am făcut? Am...

— Ştim ce-aţi făcut, l-am întrerupt noi. Aţi mai ciocnit un pahărel de coniac cu cei doi umorişti, n-aţi mai răspuns la nici o întrebare, pentru că nici ei nu v-au mai întrebat nimic, apoi cei doi v-au mulţumit pentru interviu şi v-au dorit petrecere frumoasă... în ţara noastră! Am ghicit, Manuil Grigorievici?

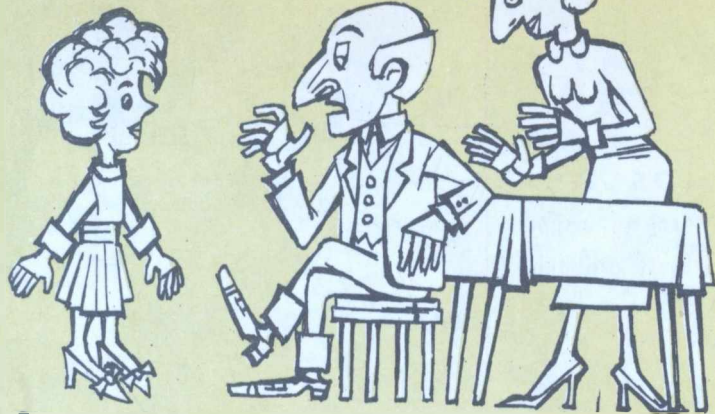
— Aţi ghicit, tovarăşi, şi vă mulţumesc pentru urare.

— Atunci să ciocnim conform celor ghicite! Noroc, tovarăşe Semionov!

— Noroc, tovarăşi, şi dosvidania!

Şi pentru că ciocnitul paharelor are aceeaşi semnificaţie în toate ţările, interpretul a ciocnit şi el fără să mai traducă nimic.

Interviu luat de
SADI RUDEANU
şi
VICTOR PIŢIGOI

„DOMNIȘOARA LUI MĂMICĂ”

În ziua când fetița noastră, Lenuș, a împlinit doisprezece ani, nevastă-mea s-a apropiat de mine și mi-a vorbit cu lacrimi în ochi:

— Mandache, nu mai avem fetiță!...
Am sărit speriat de pe scaun și am bliguit cu glas sugrumat:

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Cum nu mai avem fetiță?

— S-a dus fetița! Acum avem o domnișoară! rosti emoționată soția.

— Domnișoară? Și ridic surprins din umeri, dar în orice caz mai liniștit. De când avem o domnișoară?

— De astăzi! Domnișoara lui mămică. Ți dai tu seama ce înseamnă în viața unei femei vârsta de doisprezece ani?

— Îmi dau seama. Vârsta de doisprezece ani înseamnă în viața unei „doamne”, păpuși, cărucior, caramelle, teatrul „Tândărică”, școală, rochițe marinar, codițe, fundă...

Soția se făcu lividă, buzele prinseră a-i tremura, așa cum îi tremură numai la zile mari, când eu vin acasă noaptea târziu, după ora 12:

— Funde? Codițe?... Mă înspăimînți, Mandache!... Dar Helène nu mai e sugaci. Helène e domnișoară!

Deschid doi ochi cât cepele:
— Cine e domnișoară?
— Helène.

— Care Helène? Ai înfiat tu pe cineva cât am lipsit eu de acasă?

— Fetița... fata noastră, Lenuș. Doar n-o să-i spunem Lenuș la 12 ani! Ca să se simtă în inferioritate...

— Față de cine?
— Față de noi, celelalte femei!...

Începui să tremur, pesemne din pricina inferiorității pe care o simțeam în acele clipe față de nevastă-mea și față de fosta mea Lenuș, ajunsă în răstimp Helène...

Scot din șifonier un pachet:
— I-am adus un cadou.

— Să-l văd!
— Dacă juri că nu mă bați, ți-l arăt! O pereche de pantofi de tenis!...

— Nu te bat, scriși ea, fiindcă pe retrograzi nu-i vindeci cu bătaia. Dar evacuează imediat tenișii din casă pînă nu-mi pierd controlul!... Tenișii! Toate femeile poartă pantofi cui, și tu o jignești cu tenișii!... Ah, Mandache, încă se mai simte secolul 18 în tine!... Tenișii!... Teniși și Helène!

— Cine?... A, da... scuză-mă, Helène... credeam că-i vorba de Lenuș... scumpa mea, nu te supăra, dimineața când am plecat la birou, aveam o fetiță. De unde să știu eu că la prînz o să avem o domnișoară?... Mă rog, creștem noi cadre, dar chiar în asemenea ritm...

— De săptămîni discutăm aceeași problemă!... Trăim în secolul rachetelor și tu ai rămas la fel: un Mandache. Un Mandache cu teniși și cu fundă în cap...

Involuntar mi-am trecut pieptenele mlinii prin cap:

— Ce-ți tot mîngîi chelia? se enervează consoarta. Compari firul tău de păr cu permanentul Helenei?...
— I-ai făcut permanent?

— Și ce te sperii? N-am lăsat-o singură. A fost cu mine.

— Tocmai asta mă sperie... În clipa următoare, din sufragerie apare Lenuș cu cap de Helène. Dacă nu ar fi fost copilul meu, aș fi izbucnit în ris.

N-am izbucnit în ris, dar nici în plîns. Am izbucnit în ceva intermediar. Jumătatea mă privește triumfătoare:

— Cum ți se pare fata?
— Care fată?
— Fiică-ta.

— Asta nu mai e fiică-mea. E fiică-ta!...

— Eu dacă aș fi susținut chestia asta, te supăraii!... Privește ce cap!

— E vai de capul meu și vai de capul eil!...

— Tăticule, ciripi Lenuș, azi e ziua mea.

— Să trăiești, oropsita tatii.

— Mersi!
— Poftim?

— Ți-a spus mersi, fata. Doar nu vrei să-ți spună săru-mîna... Helène, ce-i cu buzele tale? Eu ți le-am dat cu roșu de buze deschis!... De ce ai buzele violet?... Ți-ai dat cu rujul meu!

— Aia nu e pentru copil! Să nu exagerăm!...

— Iartă-mă, mămico, am umblat la borcanul cu dulceața de cireșe amare. Am uitat că sînt domnișoară. Și cînd mi-am amintit, era prea târziu!...

— Cum ai ajuns la bufet? Te-ai suit pe scaun?

— Pe tocuri, mămico.

— Îmi arunc privirile spre picioarele fetiței.

— Mandache, nu-i fixa picioarele, că demobilizezi copilul!...

Ochii îmi lunecă spre unghiile Helenei: roșii. O speranță totuși îmi jlicărește în suflet: poate că mîncat bulion.

— Ce-i cu unghiile tale, sau nu văd eu bine?

— Are dreptate tăticu, nu se vede bine. E un roz prea șters.

Ce zici, Mandache, trebuia un roz mai aprins?

— Da! urlu eu. Aprins, mult mai aprins!... Să ardă, să iasă flăcări, să nu se mai vadă nimic! Nici unghii, nici permanent, nici tocuri!

— Liniștește-te, omule, acum sosesc musafirii. Vrei să ne facem de ris?

— Tocmai, că nu vreau!
— Ce zbieri? Ești copil?

— Da, și ce-i dacă sînt copil? Vrei să-mi faci permanent? Să mă ungi cu ruj? Să-mi simulgi sprîncenele?... Spune? Zi!...

Hai!...

Domnișoara Helène s-a speriat sărmana într-un asemenea hal de izbucnirea mea, încît nevasta a fost nevoită să-i schimbe furoul. Oricum i l-ar fi schimbat, că-i cumpărase unul din nailon cu ajur!...

Într-una din zile mă aflu în ședință, cînd ușa se deschide, și apare capul unui coleg. Îmi face complice cu ochiul și-mi șoptește discret, așa, ca să audă șeful:

— Tovarășe Mandache, vezi că te caută o tipă bine... Șmechere, ai copii și te ții de... Craiule!

Am roșit pînă la rădăcina părului și m-am strecurat afară.

— Tăticule, alergă spre mine Helène, clătîindu-se pe tocuri. Tăticule!...

— Are dreptate fata, îmi șueră la ureche colegul, ai putea să-i fii tată!...

— Ei, ce s-a întâmplat, fetițo?

— Tăticule, mămică mi-a dat bani să-mi cumpăr lac de unghii și eu din greșeală mi-am cumpărat caramelle!... Ce fac acum?

— Ce să faci? Măntîncă-le. Și dă-mi și mie una, că de vreo lună de zile simt un gust amar!...

Am luat-o pe Helène în birou, i-am scos pantofii, i-am încălțat tenișii, că de spaimă îi țineam ascunși la serviciu, i-am cerut să-i povestească maică-si pățania, și am rugat-o să-mi telefoneze dacă e cazul să mai vin la prînz acasă ori e mai cuminte să iau masa la cantină!... La ora trei a sunat telefonul. Era vocea ei. Întreb:

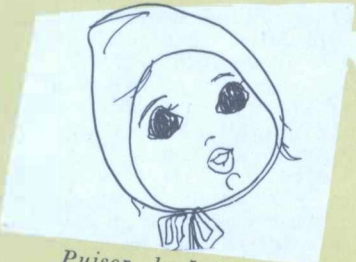
— Alo, tu ești? Helène?

— Nu, Lenuș.

— Atunci e-n regulă.

— Și am luat masa acasă.

DESENE DE TIA PELTZ

Puișor, la 5 luni

Puiu la... și 5 luni

Mieluțu, la 5 ani și 4 luni

Mielu la... și 4 luni

Cocuța, la 8 luni

Cocuța la și... 8 luni

DESENE ÎNGROȘATE
PENTRU NUME MICI,
CIUDATE

Desen de FRED GHENĂDESCU

- V-am recomandat să economisiți combustibilul și să împrăștiați gunoiul
- Vai, noi am înțeles să economisim gunoiul și să împrăștlem combustibilul...

Desen de C. BRÎNDAȘU

AUTOSERVIRE

Pusi, la 7 luni

Pusi la... și 7 luni

PĂGINI ANTOLOGICE

ANTON PANN

(1794—1854)

Antonie Pantaleon Petroveanu, care va semna mai târziu cu numele de Anton Pann, e primul nostru folclorist. El culege și prelucrează literatura populară, filon pe care îl vom găsi și în scrierile sale originale. Inspirat din umorul sănătos popular, Pann a contribuit conștient la îndreptarea năravurilor din vremea sa, făcând apel la genuri satirice ca fabula și istorioara cu tîlc. Critica vremii a căutat să evite editarea și răspîndirea cărților lui Pann și să anihileze rezonanța populară a scriitorului. Astfel, în 1853, în revista „Foaia pentru minte, inimă și literatură”, un recenzent îl caracteriza ca fiind „un bărbat român fără pretențiuni de autor, de poet sau măcar de literat...”

În contradicție cu această atitudine a criticii, Eminescu, cercetător asiduu al întregii sale opere, îl numește cu dragoste și respect în „Epigonii” — „finul Pepei, cel isteț ca un proverb”, iar Caragiale, vrînd să arate caracterul popular al revistei „Claponul”, acordă la editarea primului număr opt pagini transcrierilor din Anton Pann. Scriitorul moare la 2 noiembrie 1854, lăsînd în urmă un tezaur literar valoros.

Iată cum caracterizează Pann, prelucreînd zicalele populare, pe mincinoși și flecari:

*Omul care e flecar
Trîncînește ca un car
Îl auzi numai:
Hodorog tronc vorba-n dată
Ca moara cînd e stricată*

*El
Pentru-un șoarece se-noadă
Și jură că n-are coadă,*

*Și
Incoronează înșarul
De și-l face cît măgarul
Sau*

*Vrei, nu vrei, el cu d'asila
Face musca cît cămila*

*Și
Purecile cînd îi place
Cît un elefant îl face (...)
Povestea ăluia*

*Minciuna ca glonțul în apă se afundă
Și îndată ca frunza ese-n undă.*

Pe lăudăroși, Anton Pann îi satirizează într-o scurtă istorioară, mai departe:

*Nerodul cînd e-ntrebat:
Cine e mai mare-n sat
El pe loc răspunde: „Eu!
Că-ntărit cîinii mereu”.*

Umorul scriitorului își dovedește eficacitatea și în fabule, pe care le prelucrează pornind de obicei de la un proverb.

*Pupăza moșată și frumoașă-n pene,
Gunoindu-și cuibul din nărav și lene,
Îl lasă și merse iar în altă parte,
Ș-apucă să facă alt cuib mai departe;
Dar văzînd-o cucul îi făcu-ntrebare:*

*— Ce faci iar aicea, soru-mea cutare?
— Cuibimi fac, răspunse, și-o-ntrebăeliară:
— Dar făcuseși parcă altul astă vară?
— Mi-am făcut, ea zise, ș-altul după dînsul,*

*Dar mai mult nu este d'a ședeia într-insul,
Că după cum, poate, e știut și ție
L-am umplut cu totul de necurăție.
Cucul auzînd-o zise iar: — Ei bine.
Dar îți lași năravul, ori îl iei cu tine?
— Cum, ea îi răspunse, un nărav din fire
Poate vre-odată să-aibă lecuire?*

*— De vreme, ce, dragă, li zise ei cucul,
Nu îți lași năravul, geaba-ți este lucrul,
Căci și de acesta nu o să ai parte,
O să-l umpli iarăși ca pe celelalte:
Ci înti năravu-ți lasă, de se poate,
Și-atunci o să-ți fie cuibul ca la toate.*

(„Culegere de proverburile sau Povestea Vorbei” — 1847)

În volumul „O șezătoare la țară sau povestea lui Moș Albu”, 1851, Anton Pann, pe lângă istorioarele versificate, adună și versifică ghicitori și zicale, cu o nuanță de umor hîtru, specifică poporului nostru:

*Spuneți-mi acum anume
Ce pom e acel în lume
Care ramurile sale
Toate le are la vale
Și vinele, rădăcina
Îi stă în sus ca tulpina?*

(Omul)

*Ce nod cu gura se-noadă
Și cu mîini nu se desnoadă?*

(Căsătoria)

*Coarne are și bou nu e;
Samar poartă, măgar nu e,
Mîini n-are-n copaci se suie?*

(Melcul)

*— De ce fuge iepurele la deal?
(Pentru că nu poate să intre sub deal)*

*— Cînd e noaptea mai mică?
(Cînd te culci seara mai tîrziu)*

RODICA T. FLOREA

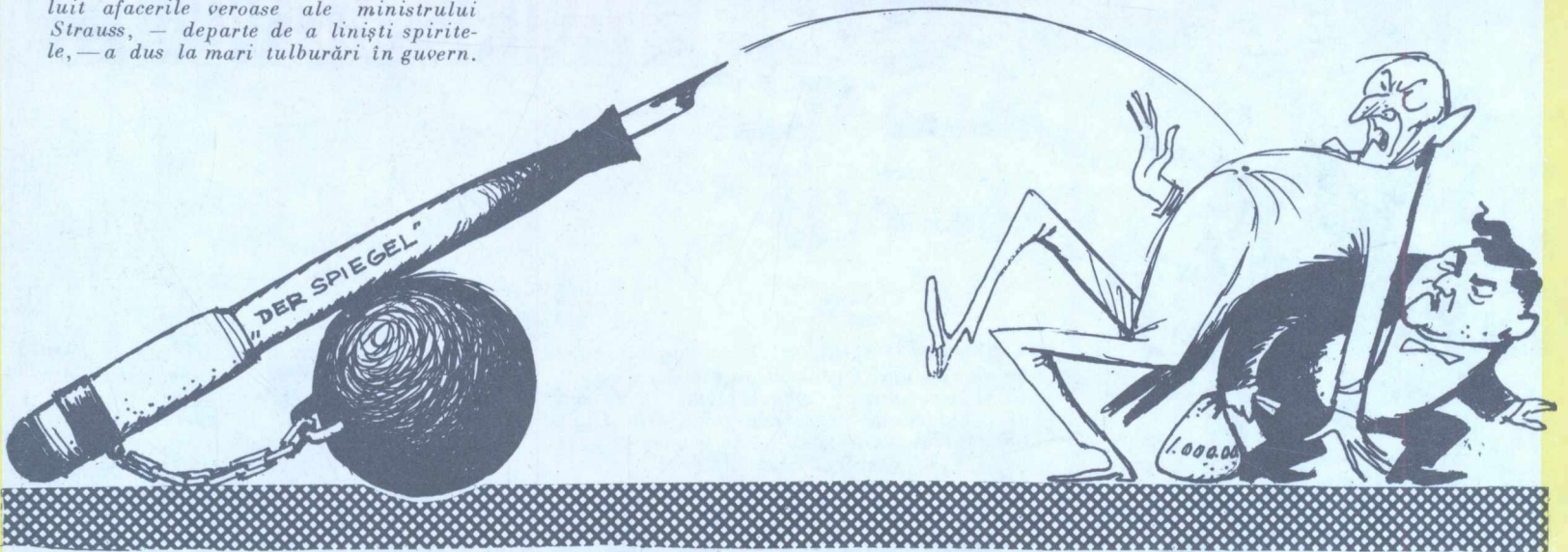
Desen de AL. CLENCIU

— Nu paria, dragă, că urci muntele pînă în vîrf, că e... RETEZAT...

Arestarea conducerii revistei „Der Spiegel“ ca represalii pentru că a dezvăluit afacerile verzoase ale ministrului Strauss, — departe de a liniști spiritele, — a dus la mari tulburări în guvern.

Desen de EUGEN TARU

ADENAUER: — În poziția asta, e mai periculoasă!

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

O știință de florile mărilor

O mare noutate editorială s-a revărsat de curind asupra rafturilor din librăriile New York-ului. A apărut „Enciclopedia științelor oculte“. Enciclopedia ne lămurește cit ai zice pește despre cele mai noi realizări în ce privește știința ghicitului în bobii, în cafea naturală, în surogat, în palmă etc. despre știința descintecului, are date ample în ce privește teoria spiritismului, metodologia deochiului, legile magiei negre, principiile magiei albe și alte elemente care stau la baza științei oculte.

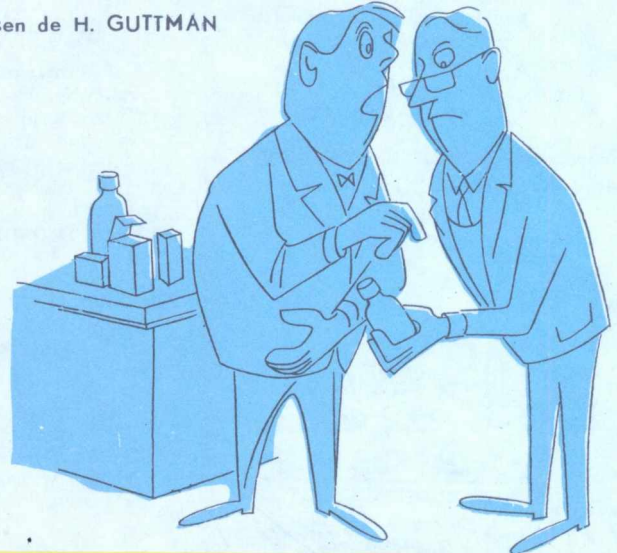
O știință care ea însăși stă la baza neștiinței!

Unt eu pline a la jandarm!

Că tot belgianul are nevoie de un codru de pline la masă, nu se îndoiește guvernul belgian. Dar codrul de pline nu face nici două parale dacă cetățeanul belgian nu are la masă și un codru... de... jandarm. Această socoteală trebuie să și-o fi făcut guvernul belgian, care își propune pentru 1963 să aibă la capitolul jandarmerie un buget egal cu cel de la capitolul agricultură. Măsură despre care cercurile oficiale susțin că va duce la prosperitate. Probabil, la prosperitatea jandarmilor...

În Occident fabricile de medicamente produc deseori medicamente cu efect nociv.

Desen de H. GUTTMAN

— Doctore, sînt pierdut... Am luat din greșeală un medicament produs de firma noastră!

Toată lumea știa că tovarășul Dacămmerge e suferind. Știa și el asta și de aceea intra dimineața în birou cu o mină de înmormîntare, gemînd se așeza pe scaun și de mila lui gema și scaunul sub el.

După aceea, tovarășul Dacămmerge, cuprins desigur de dureri, punea capul pe birou. Și în somn gema. Gema și biroul, gema și scaunul. Iar pe lângă ei (adică pe lângă scaun, birou și tov. Dacămmerge) oftau și gemeau ceilalți doi achizitori: tovarășa Pintilie și tovarășul Bucur, oameni miloși cu inimă de mamă (respectiv de tată). Ascultîndu-i, și se rupea inima și-ți venea să-ți rupi părul din cap de durere.

Apoi, tovarășul Bucur pleca să achiziționeze patru milioane de cărămizi; tovarășa Pintilie, patru miliarde de hățșuruburi (3m/m), iar tovarășul Dacămmerge pleca gemînd să achiziționeze de 5 lei timbre și opt cutii de pioaneze mărimea a 2-a pentru contabilitate. Gema și el, gemeau și timbrele și pioanezele mărimea a 2-a.

Într-o zi, fostul șef a ieșit la pensie și în locul lui a venit Maria Ardeleanu, o femeie iute și isteță.

Cînd a intrat prima dată în birou a avut impresia că se află la un birou de pompe funebre, lipseau numai coroanele de flori: gema tovarășul Dacămmerge, gema scaunul, gema biroul; oftau și gemeau tovarășa Pintilie și tovarășul Bucur.

— Ce s-a întîmplat? întrebă cu lacrimi în ochi tovarășa Maria Ardeleanu.

— Tovarășul Dacămmerge geme — au răspuns într-un glas tovarășii Bucur și Pintilie.

— De ce geme?

— Pentru că e suferind.

— De ce nu te duci să gemi la doctor? îl întrebă tovarășa Ardeleanu pe Dacămmerge.

— Nu se duce. Se sacrifică pentru noi. Nu vrea să ne lase singuri.

— E adevărat că te sacrifici, tovarășe Dacămmerge?

— Mai bine mor decît să-i las singuri — gemu Dacămmerge.

p i l u l e

Scuză

La un tribunal:

Judecătorul — De ce ai încercat spargerea de la bancă, acuzat?

Acuzatul — Îmi trebuiau bani de garanție pentru un post de încredere.

Discuție

Doi șomeri stau de vorbă într-un cartier de la marginea New York-ului.

— Nimic nu se poate face în țara asta, fără bani! exclamă unul din ei foarte trist.

— Ba da, răspuse celălalt după câteva minute. Datorii...

Indiciu sigur

Un prieten întreabă într-o zi pe un medic în casa căruia venea foarte des:

— Ia spune-mi dragul meu, De ce le ceri întotdeauna bolnavilor să-ți spună ce mănâncă? Pentru diagnostic?

— Nu — răspuse acesta. Pentru onorariu.

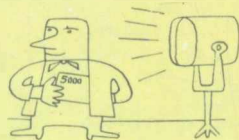
Spirit comercial

Directorul unei companii cinematografice se adresează în timpul repetițiilor unei tinere angajate:

— Urcă-te pe stîncă aceea abruptă. Dacă reușești bine secvența aceasta, îți dau 5 000 de franci.

— Dar aş putea să mor — murmură actrița îngrozită.

— Ar fi și mai bine — replică directorul. Ți-aș da 50 000!

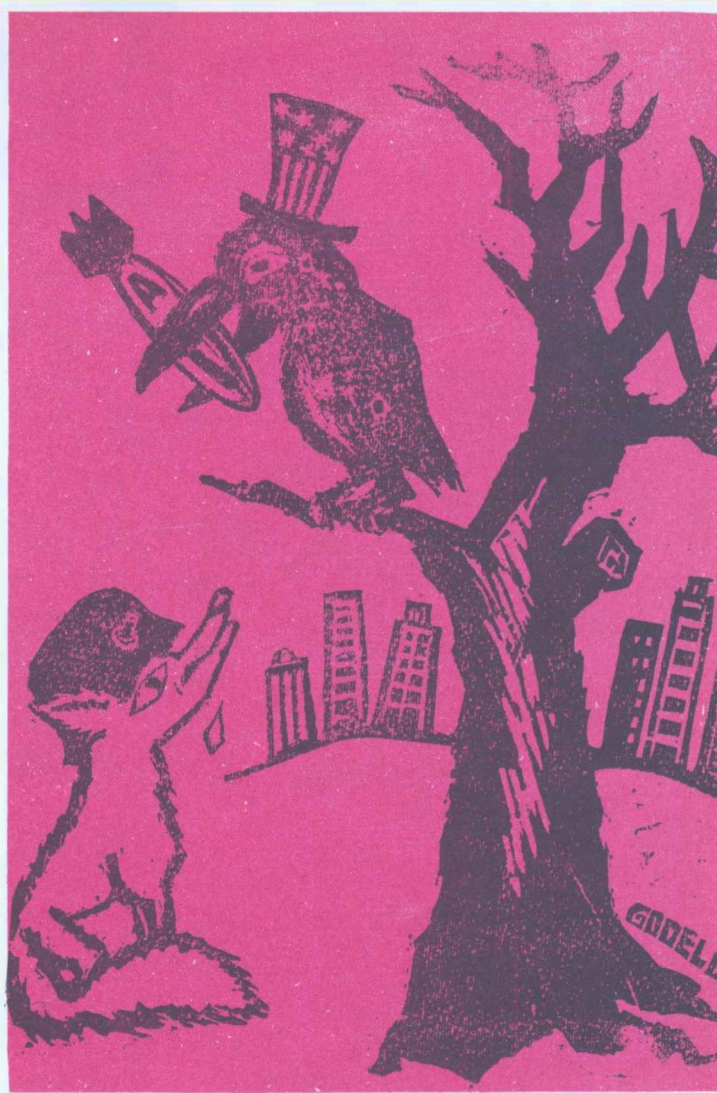

Moralitate

Discuție între doi soți. În timp ce se bărbiește, soțul e informat de către soție:

- Am dat afară subreta.
- Treaba ta.
- Pentru că avea un prieten.
- Treaba ei.
- Acela erai tu.
- Treaba mea.
- Și ce crezi că-i de făcut?
- Să ne vedem de treburi —

fi răspuse el sărutînd-o pe frunte, după ce îi strecură în deget un inel tot atît de scump ca al subreței.

VULPEA: — Ce frumos croncănești; să facem un duell...

Desen de GODELL

DIN ZONA DOLARULUI

— Foarte frumos din partea dumitale că vrei să-i ajuți. M-ai înduioșat. Atunci du-te și achiziționează opt tone bare oțel „T” stas...

Dar tovarășa Maria Ardeleanu n-apucă să termine fraza: dintr-un salt ca de tigroaică, tovarășa Pintilie se aruncă în fața biroului tovarășului Dacămerge, așezîndu-se în fața lui, ca să-l apere cu propriul ei corp:

— Nu putem fi criminali! Are ficatul ciuruit. De luni de zile nu se hrănește decît cu compot de prune, apă distilată și pîine uscată. Mergem noi în locul lui. Așa e, tovarășe Bucur?

Tovarășul Bucur oftă sfîșietor, tovarășul Dacămerge gemu și odată cu el gemură scaunul, biroul, coșul de hîrtii, scrumiera, apa distilată din sticla de pe masă și pîinea prăjită din servietă.

A doua zi era duminică. Tovarășa Pintilie, împreună cu soțul dumneaei, intră într-un restaurant să asculte puțină muzică.

Întimplarea făcea ca la o masă în apropierea lor, însă cu spatele

la ei, să șadă însuși tovarășul Dacămerge. „Săracul — gîndi tovarășa Pintilie miloasă — a venit să asculte și el puțină muzică”.

În clipa aceea îl auzi pe tovarășul Dacămerge comandînd ospătarului:

— Un țoi mare de „adio mamă!”... distilată (Mamă „distilată!” gemu tovarășa Pintilie), șase mici tăvăliți în piper, ardei iute și murături tari dacă ai...

— N-ar fi mai bine înainte o tocăniță de purcel sau o musaca de vinete?

— Ar fi bine! gemu tovarășul Dacămerge. Dar tocănița să fie cu multă ceapă, iar în musaca să geamă piperul — gemu tovarășul Dacămerge.

— O să geamă.

— Și la desert un vin puterea ursului, să geamă gradele în el...

După ce tovarășul Dacămerge mîncă și bău toate acestea, începu să cînte și să geamă.

La masa ei, tovarășa Pintilie începu să geamă la gîndul kilome-

trilor parcurși în locul bietului suferind cu ficatul ciuruit, care acum își trata nenorocirea cu mititei, adio mamă și piper. Iar efectul acestui tratament se observa în glasul baritonat, al lui Dacămerge, care acuma cînta cu o vioiciune demnă de un om cu patru ficați. Tovarășa Pintilie, ciuruită de uimire, după ce-i explică soțului ei sursa enervării, părăsi restaurantul.

A doua zi, la birou, tovarășul Dacămerge avea din nou figura lui obișnuită de suferind și în nici un caz privindu-l nu te puteai duce cu gîndul la puterea ursului.

Tovarășa Ardeleanu intră în birou și i se adresă:

— Te duci rapid și achiziționezi 500 metri țevă Pantzer de 2 țoli, 46.758.000 cărămizi, o sută saci ciment.

— Sînt suferind — gemu Dacămerge. La ficatul meu, asemenea efort poate fi fatal! Plus că sînt slăbit. De ani de zile, numai

iaurt, iaurt, iaurt... Poate găsiți pe altcineva.

— Dacă mergel — interveni tovarășa Pintilie.

— Așa mă cheamă.

— Da, dar nu mai merge. „Adio mamă!”

— Care mamă? gemu Dacămerge.

— „Te zăresc printre mormintele!”

— Nu obișnuiesc să frecventez cimitirele, îmi fac rău la ficat.

— Poate doriți dumneavoastră, tovarășa Pintilie și tovarășe Bucur, să achiziționați în locul tovarășului Dacămerge cărămizile și cimentul — interveni tovarășa Ardeleanu.

— Nu, să meargă tovarășul Dacămerge — gemură în cor tovarășii Pintilie și Bucur. Că are puterea ursului!

Și odată cu ei gemură birourile, scaunele, coșul de hîrtii, ușile dulapurilor și tovarășul Dacămerge.

H. SALEM

RODICA T. FLOREA

C Î N T E C E D E I N I M Ă

Fluturile

Fluturile — minte goală —
Cu iubirea-i schimbătoare
Minte fiecare floare:
Morală?
Toțmai asta-i: că n-o are.

Barza

Cînd era la mama fată
Barza (neemancipată)
Strălucea-n gospodărie
Prin intena-i vrednicie.
Cînd s-a măritat — în grabă
N-a mai vrut să facă treabă,
Nu cumva să-și strice-n casă
Pana-i albă, de mireasă.
Din acest motiv ingrat
Soțul ieri s-a supărat
Și i-a spus: ori îți pui șorț,
Ori ajungem la divorț!

Morală:

Rochia de mireasă-i bună
De purtat numai o lună.

M u s c a

Un bondar cîndva s-a spus că
Vrînd urgent să se însoare
Și-a ales, din toate-o muscă,
Și-a nceput să o urmeze
Peste cîmp, peste zăvoi
(Fără ca s-o acosteze
Cum se întîmplă pe la noi!)
Și spre seară,
Rupt de drum și oboseală,
A ajuns, prin niște tei,
Și la casa dumneaei —
Care se afla-n noroi,
Pe o ladă de gunoi!
Dar mirosul fiind prea tare
A rămas doar la intrare.

De-asta musca-n general
N-are soț oficial.

LANTERNA MAGICĂ

Fac o mărturisire publică: nu știam
pînă acum ce e o... lanternă magică.

Ce e o simplă lanternă, știam. Dar cum
e cînd e magică, nu. Acum însă știu. Lan-
terna magică e ceva care se bazează
pe... iluzie optică. E ceva care te ajută
să vezi ceea ce nu e, — și invers: să nu
vezi ceea ce e. (Poate că nu mă exprim
eu prea științific, dar sper că se-nțelege
ce vreau să spun).

Asta, în teorie.

Acum, să demonstrez cum a fost în
practică.

Am văzut într-o bună zi, în vitrina
agenției O.N.T. din Tg. Mureș, următorul
anunț:

„O.N.T. Carpați, Agenția Tg. Mureș, or-
ganizează o excursie de trei zile la București,
pentru vizionarea spectacolului „Lanterna
magică” prezentat de artiștii cehoslovaci.

Plecarea din Tg. Mureș, în ziua cutare,
la ora cutare, cu tren accelerat. Înapoierea
la Tg. Mureș, în ziua cutare, la ora
cutare.

Se asigură transportul, cazarea și biletele
pentru spectacol.

Costul: 181 lei de persoană“.

— Mergem, nevastă?

— Mergem!

Și am achitat, pentru două persoane,
362 de lei.

Și s-au mai înscris, imediat, încă vreo
20 de persoane.

Din acest moment, au început... iluziile
optice.

Ajunși în București, ne-am prezentat la
hotelul „Cerna”, unde ni se spusese că
vom fi cazați. Acolo însă ni s-a spus:
„Al sînteți cei veniți pentru „Lanterna
magică”! Aflați că, în privința cazării, vă
faceți... iluzii. Aici veți sta numai azi.
De mîine, vă veți muta la alt hotel!”

— Așa o fi începînd... lanternă magică!..
ne-am zis.

Apoi ne-am uitat... în zare; să vedem
vreo mașină, pusă cumva la dispoziția
noastră de către O.N.T. — bineînțeles,
contra plată! — cu care să facem vreo...

excursie prin București, spre a-i vedea
Capitala țării, frumusețile.

Aș! nici măcar... iluzie optică! Nici
urmă, în... zare, de vreo mașină O.N.T.

Și ne-am plimbat și noi, prin vastul
București, cu ce... picioare adusesem cu
noi de la Tg. Mureș.

În sfîrșit, seara, ne-am dus la... spec-
tacol, să vedem „Lanterna magică”.

„Lanterna” nu prea ne interesa. Ne in-
triga însă partea... magică. Pe ea o cău-
tam. Și... ce-am căutat, am găsit!

La ușa sălii de spectacole, ni s-a spus:
Scuzați! ultimul spectacol cu „Lanterna
magică” a fost acum trei zile. Astă-seară
e filmul „Mongolii”.

Asta zic și eu... lanternă magică! (am
reflectat). Una scrie pe biletul O.N.T. și
alta pe afișul O.S.T.A. Una vîi să vezi,
și alta se arată.

— Și, în acest caz, noi ce facem?

— Vă privește personal! Pe dumneavoa-
stră v-a adus de la Tg. Mureș., O.N.T.
Duceți-vă și reclamați la O.N.T.!

La O.N.T. ni s-a spus: O.S.T.A. e de
vină! Ea a fost cu „Lanterna magică”!
Ea a încurcat lucrurile! Duceți-vă și re-
clamați la O.S.T.A.

Și am făcut cîteva drumuri între
O.N.T. și O.S.T.A., pînă ne-a dat...
lanterna magică prin piele.

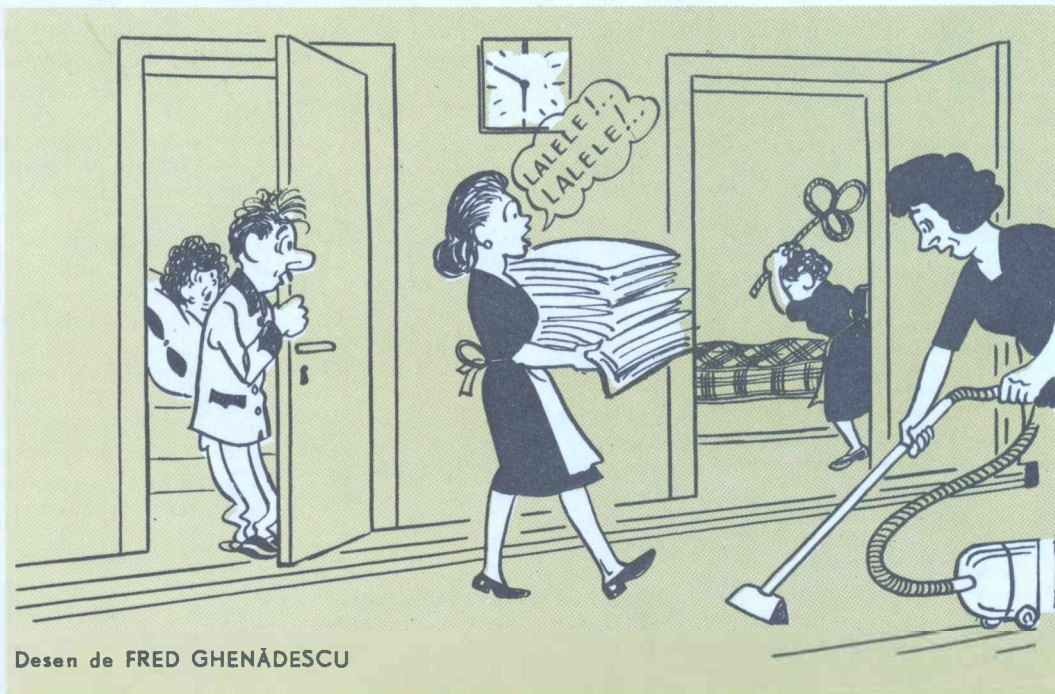
Așa am aflat ce e lanternă magică. Și
atît de mult cred acum în... lanternă și
în... magie, încît sper că, într-un viitor
apropiat, va fi posibilă și... culmea ma-
giei: să fie O.N.T. și O.S.T.A. ceva mai
serioase în relațiile dintre ele, iar ambele,
în relațiile lor cu excursioniștii, ceva mai
corecte.

Pentru reușita unei asemenea magii, va
fi însă necesar să renunțe și O.N.T. și
O.S.T.A. la procedeele bazate pe iluzii
optice și la... iluziile că ar mai putea face
și altădată la fel.

C. CRISTACHE

(După corespondența primită de la tova-
rășul Mészáros Stefan din Tirgu Mureș și
lămuririle primite de la O.N.T. și O.S.T.A.)

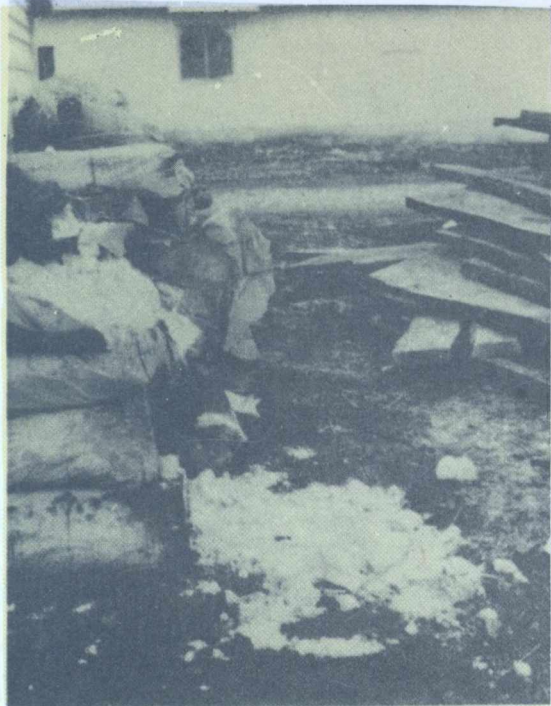
Personalul unor hoteluri, case de odihnă și cabane nu respectă nevoia
de liniște a pasagerilor

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Vai, ce vacarm! Dar bine, personalul doarme!
— Ehe, dacă ar dormi, ar fi liniște.

sare.

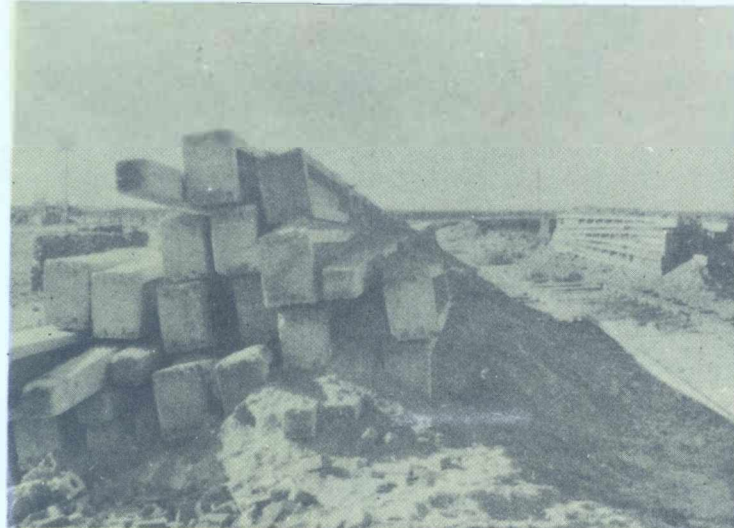
*Stă de-un an aici și basta!
Sută-n sută nepăsare.
Să ridice sarea asta
Cum văd eu nimeni nu... sare!*

Geamurile descărcate în luna iunie în stația C.F.R. Lehliu pentru Întreprinderea comercială raională n-au fost ridicate nici pînă azi. În acest interval, parte din ele s-au spart

*Priviți biata sticlărie!
Geamurile parcă-s zob,
Că ntr-o dulce reverie
Doarme la birou vreun... ciob.*

După executarea unor lucrări, Întreprinderea regională de lucrări energetice București a lăsat în părăsire, din iulie, în stația Fetești, circa patru vagoane stîlpi de înaltă tensiune.

*Cu stîlpii ați făcut-o fiartă!
Explicați-mi, pe cuvînt,
Cum sînt de tensiune-naltă
Cînd eu văd că-s la pămînt...*

În stația Bărăganul, munți de îngrășăminte chimică, azi pietrificată, au fost lăsați în părăsire din primăvară de G.A.S.-urile Pietroiu, Cocarșeana, etc.

*Bărăganul, cum se știe,
Pînă ieri a fost cîmpie.
Dar la vară am un plan:
Plec pe munți în Bărăgan.*

PE LINIE MOARTĂ

Text: ILIE BARBU

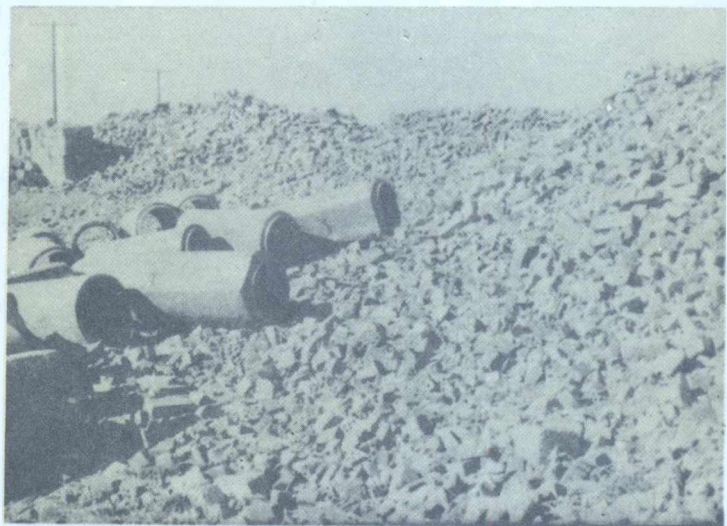
Foto: GH. POPESCU

Din pricina unei neglijente descărcări a combustibilului din cisterne, delegații S.M.T.-ului Hagiști lasă amintiri pe terasamentul stației Brănești.

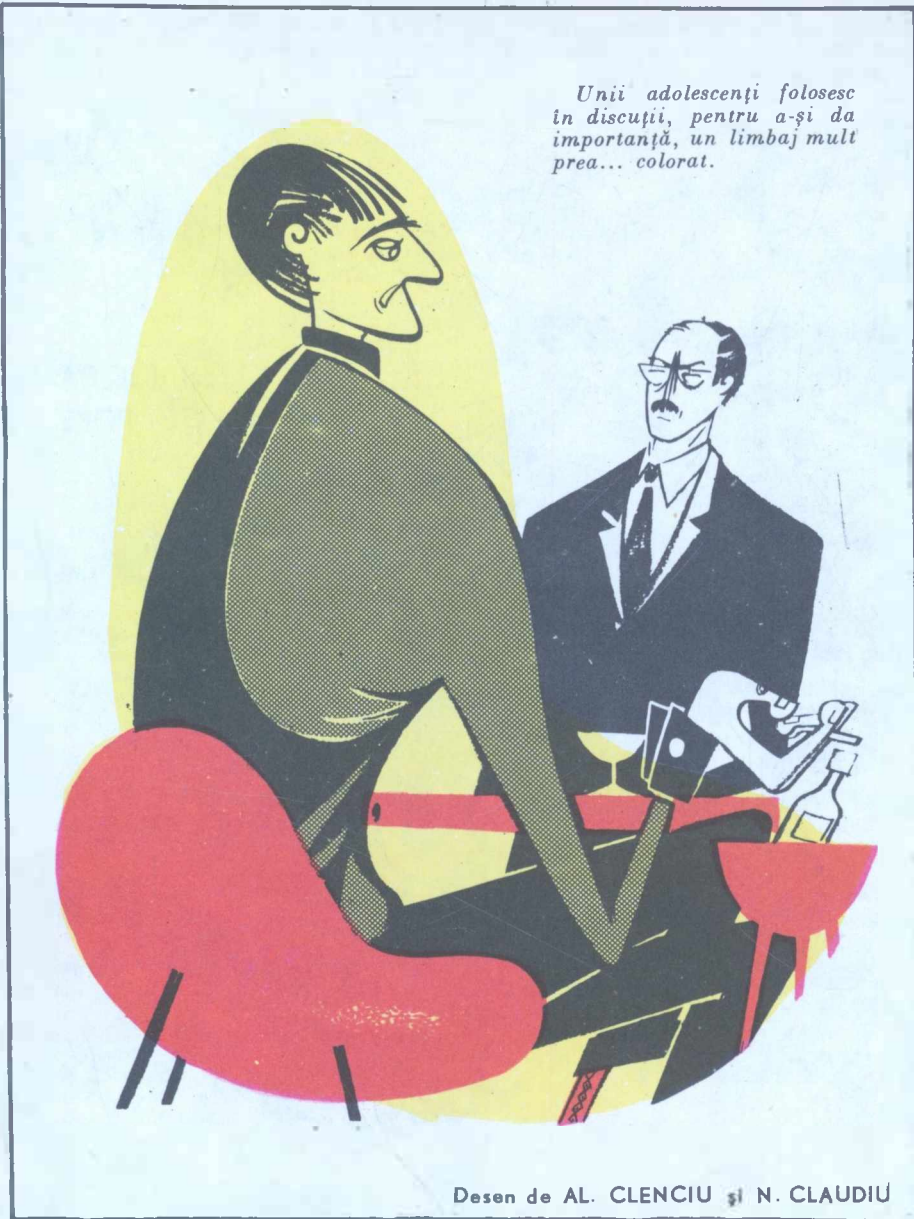
*La Brănești făcurăm haltă
Și ce credeți c-am văzut?
Grija față de avut
Aici e lăsată... baltă!*

T.R.C.L.B. Șantierul Fetești a depozitat de un an circa 40 de vagoane de cărămidă, țiglă, balast, nisip și alte materiale de construcție pe triunghiul de întors locomotivele din stația C.F.R. Fetești. Întrucît la descărcare aceste materiale nu sînt manipulate cu atenție, o cantitate însemnată de cărămidă și țiglă se sparge și nu mai poate fi folosită.

*Un lung marfar mai astă vară
Lăsase țiglele în gară
Păcat că cei ce le-au primit
Stau în vagonul de dormit...*

Unii adolescenți folosesc în discuții, pentru a-și da importanță, un limbaj mult prea... colorat.

Desen de AL. CLENCIU și N. CLAUDIU

- Vinu' e nasol, bătrinel! Eu o rolesc!
- Mă mir! Știm că rolesc numai albinele, nu și trântorii...

NOPTII ALBE

e o invenție epocală! Regret că n-am putut și eu să mă pronunț la acea dată, deoarece nu apărusem. Mi s-a oferit însă ocazia când a apărut serviciul telefonic „05”, cu multiplele lui servicii.

Eu îl folosesc de obicei când mă culc tîrziu și am șanse să nu mă pot trezi devreme. Un timp totul a mers bine. Dar de la o vreme se mai întimplă și cam așa: Formez „05” și, ca să treacă mai ușor timpul pînă răspunde „05”, încep să număr în gînd: unu, doi, trei... pînă la o sută. Și adevărat, timpul trece mai ușor, dar „05” tot nu răspunde. Atunci mai număr o dată. Nu pînă la o sută. Pînă la trei sute. În sfîrșit, „05” își face apariția pe fir, reprezentat de o voce parcă indignată, care mă întreabă ce doresc, ce număr are telefonul de la care vorbesc și cum mă numesc. După care adaugă: „Închi-deți pentru verificare!”

În mod normal, „05” ar trebui să facă această verificare cît ai clipi din ochi pentru că e vorba de o simplă verificare telefonică și nu de o verificare pe teren. Practic însă, lucrurile se petrec altfel.

Drept urmare, pînă să sune „05” ca să întrebe de sint eu acela care doresc să fiu trezit la ora 6, mă prinde somnul și ațipesc. Într-un tîrziu, cînd „05” sună pentru verificare, nu pot să răspund imediat fiindcă dorm. Așa că sună pînă mă trezește. Buimac, apuc receptorul și cu... ochii închiși, confirm că într-adevăr am cerut să fiu trezit. Dar nu noaptea, ci dimineața.

Vocea de la „05” mă lămurește:

- „N-am telefonat să vă trezesc, am telefonat să verific!”
- Să verificați dacă dorm?
- Nu! Dacă vreți să vă trezesc!
- M-ați trezit!
- Noapte bună!

După această întîrziată conversație nocturnă nici nu mai are rost să mă culc. Nu mai e mult și telefonul va suna din nou. Să mă trezească. Dar eu sînt treaz. Somnul din mine a apreciat just situația și s-a transformat subit în insomnie.

În sfîrșit, telefonul zbrînlie. Ridic receptorul: „Alo! glăsuie vocea de la „05”. E ora 6.” „Mulțumesc, știu!” răspund și cad pe pat. Sînt groaznic de obosit. Adorm. Ce bine e să dormi cînd n-ai dormit! Uite că și visez. Ce vis minunat! Se făcea că „05” nu mai răspunde la „05”. Și-a schimbat numărul. Răspunde la „08”. L-a luat de la pompieri cu promptitudine cu tot! Visuri!...

DAN MANOLESCU

hocus pocus

Un prieten din Focșani, salariat la întreprinderea de gospodărie comunală, a poposit pentru cîteva zile în București. L-am poftit să locuiască la mine, întrucît nu venise cu mîna goală. Venise cu niște suveniruri din raionul Focșani: suveniruri de Panciu, de Cotești, precum și alte amintiri infundate.

Deși schimbul în natură nu se mai practică de multă vreme, noi am recurs totuși, de astă dată, la acest comerț învechit: un Panciu contra cinemascop, un Cotești contra operetă, și o sticlă de Regiune contra fotoliu la circ.

Așadar, am fost cu amicul meu Gherase, la circ. A văzut lei, a văzut urși, a văzut clovni, a văzut echilibriști, și a mai văzut și un scamator. Scamatorul s-a apropiat de Gherase, i-a spus bună seara, și lui Gherase i-a dispărut batista. Toată lumea a aplaudat și a ris amuzată, în afară de Gherase, care a rostit nepăsător:

- Nu e cine știe ce. Ciolan e mai grozav!

În continuare, scamatorul a introdus într-o ladă, așezată în mijlocul arenei, pe un spectator. A bătut de trei ori din palme și spectatorul din ladă a apărut în celălalt capăt al cercului.

Publicul rîdea bine dispus, numai Gherase, privind imposibil scena, a exclamat:

- Aș!... Ciolan e mai teribil!

Ne-a mai prezentat iluzionistul cîteva experiențe interesante, făcînd să apară și

să dispară bărbați, obiecte, iepuri, porumbei, neveste și alte articole de primă necesitate. De fiecare dată Gherase balmăgea plictisit:

- Ciolan e mai grozav!...

- Ia ascultă! am sărit eu infuriat la culme. Ce-i tot dai zor ba cu Ciolan în sus, ba cu Ciolan în jos! La care circ joacă Ciolan asta!

- Ciolan nu joacă la circ, joacă la întreprinderea de gospodărie comunală din Focșani.

- Și în ce calitate joacă, mă rog?

- Joacă, mă rog, în calitate de director!

- Și e mai tare decît scamatorul asta?

- Mai tare, că asta nu e director!...

- Bine măi omule, dar scamatorul de față a făcut să dispară în fața dumatăle un mediu și tot în fața dumatăle l-a făcut să reapară în clipa următoare, cu ajutorul cîtorva cuvinte magice: hocus-pocus, ala bala, gimii, timi, hop, hop.

- Și Ciolan face să dispară și să apară un om.

- În fața cui?

- În fața nimănui.

- Și el cum lucrează?

- Simplu: vine la Ciolan mediul lui preferat, pe nume Cocișiu, și spune: „tovarășe fachir, sînt invitat pentru cîteva zile la o petrecere”...

Fachirul Ciolan îl privește adînc în ochi, îi trece palmele ușor peste față și numără lent: „unu... doi... trei... patru... cinci

zile ți-e de-ajuns?” Mediul, pe jumătate adormit, vorbește ca prin vis: „mi-esomn... mi-e din ce în ce mai somn... nu cred că mă pot trezi înainte de opt zile”... Fachirul continuă: „... dormi... hocus-pocus condicus absentus... hocus pocus condicus prezentus...”

„Așa că vezi dumneata, face Gherase, Ciolan al nostru, e mai teribil. Cu cîteva cuvinte magice face să dispară un om, care dispare fără să dispară și apare fără să apară, care apare cînd dispare și dispare cînd apare.”

- Cum dispare cînd apare?

- Cînd apare nu dispare, ci dispare și apare...

- Dac-apare nu dispare!

- Ba dispare cînd apare, d-aia nea Ciolan e mare.

- Nu mă-nnebuni Gherare, asta, Gherase... Cum e cu Cocișiu...

- Păi nu ți-am spus? Hocus-pocus nea Ciolanus învoitus și-i plătitus.

- Cum plătitus, c-a lipsitus?

- A lipsitus dar plătitus, ordonatus nea Ciolanus pus prezentus șters absentus!...

- Și i-a mers cu hocus-pocus?

- Hocus-pocus un controlus!

- Ce-a urmatu?

- Imputatus!...

- Și de ce vorbim în „atus”?

- Știu eu de ce? ...

AL. VIANUS

Cocoșul

*Cu zimțuita crestei lui beretă
Se face-n toate disprețuitor:
Priveghetoarea-i lăutar minor,
Canarul e o pasăre-flașnetă,*

*Sticletele ti pare incolor,
Răzoiul la înot e o mazetă,
Păunu-i parodie de paletă
Pe cind Grivei e-un prost „ingrozitor“!*

*Cind are cineva vreo calitate
Cocoșu-acu' cu rigurozitate
I-a și pornit un îndirjit răzbel!*

*Așa e dumnealui, împintenatul:
E-n stare noaptea să trezească satul,
Să-l bage lumea-n seamă și pe el.*

CONSTANTIN OTTESCU

Desen de MATTY

— Tu ți-ai schimbat anul ăsta permisul?

— Nu, că al meu e încă bun. Anul ăsta n-am prins nimic.

Cum am ajuns șef de serviciu, e simplu: a plecat cel dinaintea mea și a trebuit să se găsească cineva în loc. De altfel, n-are nici o importanță de ce m-au pus pe mine șef. Important este de ce l-au scos pe celălalt. Directorul mi-a spus:

— L-am scos pentru neglijență. De exemplu, pentru un fleac de doi rulmenți stă o mașină de o săptămână.

— Lăsați, că găsesc eu rulmenți! — i-am spus cu nădejde.

Nădejdea mea era în prietenul Cutare, inginerul, care mi-a fost coleg de facultate, după care am copiat o dată o temă la desen și care a copiat după mine jumătate din examenele anilor I, II, III și IV. I-am telefonat și l-am rugat:

— Scoate-mă din încurcătură și dă-mi doi rulmenți cu împrumut.

În aceeași zi, nu mai eram în încurcătură, aveam rulmenți, mașinile mergeau, iar directorul mi-a spus:

— Bravo, ai început-o bine.

Am început-o bine, dar am continuat-o și mai bine, deoarece chiar a doua zi am făcut rost de o repartiție pentru o sută de rulmenți, așa că i-am restituit numai-decît pe cei doi prietenului meu Cutare. O pornisem pe drumul cel bun.

Asta a observat și amicul Cutare, care a venit personal a doua zi să mă viziteze și să vadă cum merg cei doi rulmenți cu care mă scosese din mare încurcătură.

— Rulmenții merg bine — i-am spus — Îți mulțumesc. Prietenul la nevoie se cunoaște.

— Asta așa e. Tocmai de aceea am venit la tine.

— Cum, de aceea?

— De nevoie. Îmi trebuie urgent un electrocar cu împrumut.

Eu, să vă spun drept, dacă i-aș împrumuta cuiva o pompă, n-aș avea curajul să-i cer să-mi împrumute a doua zi automobilul, după cum dacă îi împrumut o mașină de călcat, n-aș avea curajul să-i cer să-mi împrumute a doua zi un costum. Totuși am spus:

— Dacă prietenul la nevoie se cunoaște, fie. Până cînd îți trebuie electrocarul?

— O nimica toată. Dacă nu era miine duminică, ți-l dădeam săptămîna asta. Poți să contezi pe joi.

I-am dat electrocarul și într-adevăr, așa cum a spus Cutare, a doua zi a fost duminică. Dar pe joi, am contat degeaba. Am contat degeaba și pe vineri, și pe joia care a urmat după duminică următoare, și pe duminică care a urmat după joia următoare, și pe multe alte joi, duminici și vineri care s-au nimerit să se găsească săptămînal prin calendare. Electrocarul a plecat foarte ușor dar se înapoia foarte greu. Din nou mi-am sunat prietenul, cel despre care v-am spus că se cunoaște la nevoie.

— Noroc! — mi-a spus — Ce mai faci rulmenții?

Zic:

— Bine, și apropo de rulmenți, să știi că am nevoie de electrocar.

— Ți-l dau frate, ce am zis eu că nu ți-l dau? Ce-i azi, marți? Dacă n-aveai ghinionul să fie peste cîteva zile duminică, poate ți-l dădeam chiar săptămîna asta. Telefonează luni.

L-am rugat pe directorul meu să nu se supere că, descurcînd chestiunea rulmenților am încurcat chestiunea electrocarului și luni dimineață am dat telefon:

— Ai un ghinion formidabil — zice amicul meu.

Zic:

— Ba n-am nici un ghinion, pentru că abia ieri a fost duminică.

— Ba ai ghinion, pentru că mi-a venit un control de la minister, așa că nu pot

să discut la telefon chestia asta. Apropo, cum mai merg rulmenții mei? Știi, prietenul la nevoie...

— Curat nevoie — zic — Îmi trebuie electrocarul.

— Ei, lasă că eu nu ți-am făcut atîta scandal cu rulmenții. Dacă insiști însă, să ne vedem undeva.

— Unde?

— Eu am bilete diseară la operă.

— Eu n-am.

— Nu-i nimica, se mai găsesc. Eu sint în lojă. Se cîntă „Traviata“. Și dacă-ți trebuie rulmenți, să mă mai suni.

Pe prietenul meu l-am găsit la operă cu soția, așa că n-am putut să vorbim de electrocar decît în timpul preludiului la actul IV, cînd mi-a spus acompaniat de vioară că electrocarul l-a trimis la o unitate de la Timișoara, așa că să-i mai dau eu un telefon, dar n-a precizat cînd, deoarece între timp Violetta de Valery a început să cînte celebrul „Adio del passato“, prevestindu-și tragicul sfîrșit. Simțeam cum sfîrșitul meu se prevestește într-un fel de Adio del electrocar.

Directorului meu i-am promis că pînă la urmă electrocarul o să vină înapoi, cu toate că Violetta e moartă pentru totdeauna de o boală nemiloasă, iar el mi-a răspuns că dacă rîndul viitor mă duc să caut electrocarul la operă sau la teatrul de păpuși va fi și el nemilos cu mine.

Cînd i-am mai telefonat prietenului meu, mi-a spus că iarăși nu se poate dis-

cuta chestiunea la telefon, dar întrucît refuzam categoric să mă duc în acest scop la patinoarul artificial, a trebuit pînă la urmă să accept o soluție de compromis, și anume să ne întîlnim la un pahar de vin. Aici n-am apucat să-l întreb de electrocar, pentru că între timp ospătarii pusese rămenință scaunele cu picioarele în sus pe mese și ne-au spus că e mai bine să plecăm de bună voie, întrucît un dreptul, pentru cazurile cu cheflii, să cheme miliția.

A doua zi, directorul m-a chemat să-mi spună că o mașină care nu merge fiindcă îi lipsesc doi rulmenți este exact același lucru ca un electrocar care nu merge, pentru că șeful serviciului își pierde nopțile prin localuri. Am pus mina pe telefon, l-am chemat pe prietenul meu Cutare și nici nu mai țin minte ce i-am spus. Țin minte numai ce mi-a răspuns. A zis:

— Așa-mi trebuie dacă mă apuc să ajut peoricare cu rulmenți. Nerecunoscătorule! Și mi-a închis telefonul.

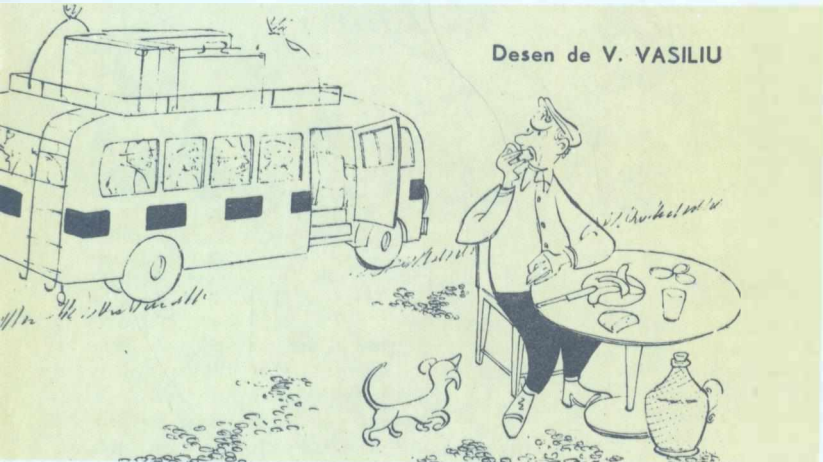
Așa am pierdut un prieten bun și un electrocar în perfectă stare. Electrocarul o să-l cîștigăm sigur prin Arbitraj. Prietenul însă, prin Arbitraj nu se poate cîștiga. Rămîne definitiv pierdut. Dar cred că e mai bine definitiv pierdut un prieten, decît definitiv pierdut un șef de serviciu care era cît p-aci să piardă un electrocar.

VICTOR PIȚIGOI
care încă nu e definitiv pierdut

- Ce sorturi de oțel folosiți?
- La sfârșitul lunii folosim un singur sort: oțel economisli!

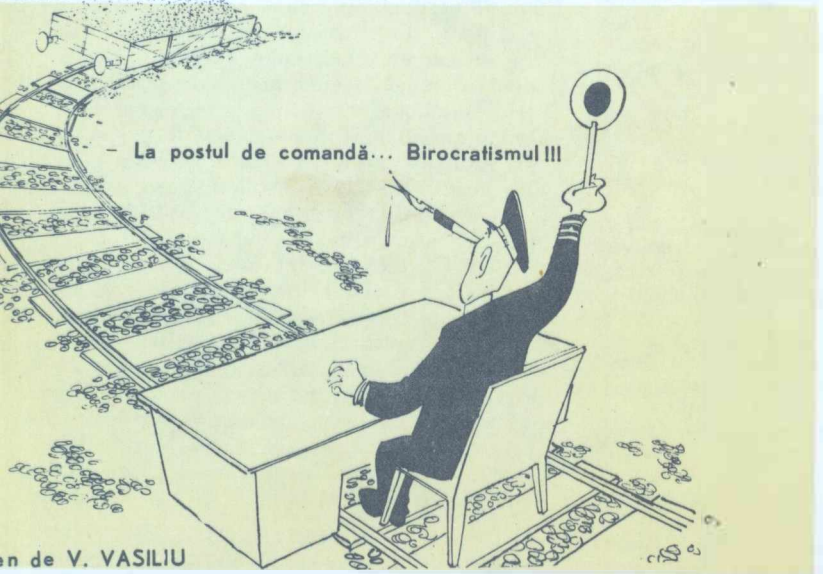
Soferul Fileky Ioan de pe autobuzul IRTA care circulă între Dej și Sighișoara oprește uneori în timpul cursei pentru a lua masa la diferite bufete.

Desen de V. VASILIU

Hm! Ațișta pasageri și nici unul nu-mi spune... Poftă bună!!!

Datorită defectuoasei dirijări pe căile ferate uzinale a vagoanelor date pentru I.C.M.M. Reșița, materialele sînt descărcate cu mare înziere.

— La postul de comandă... Birocristismul!!!

Desen de V. VASILIU

Îți propun o distracție. Costă ceva, dar face.

Distracția e așa: te duci în deplasare, în interes de serviciu, pentru trei zile, în orașul Buzău, lăsînd vorbă la domiciliu să ți se trimită în acel oraș, chiar a doua zi, prin mandat telegrafic, suma de o sută de lei. Altceva nu-i necesar să mai faci. Și să te ții... distracție!

Întîi, te distrezi timp de trei zile, ducîndu-te de cîte trei ori pe zi la Oficiul P.T.T.R. Buzău, fără să ți se achite cei o sută de lei. Apoi, alte trei zile, te distrezi umblînd prin Buzău, unde nu cunoști pe nimeni, căuțînd un... cunoscut de la care să împrumuți banii necesari spre a te înapoia acasă.

Înapoiat acasă, te distrezi în continuare, expediind prin poștă

reclamații și para-reclamații la oficiul P.T.T.R. Buzău (costîndu-te mărci și taxe poștale) pînă cînd, în sfîrșit, primești înapoi (după... trei luni!) cei o sută de lei. Nu primești, bineînțeles, de la P.T.T.R. Buzău și spezele poștale cheltuite.

Ești însă mulțumit: te-ai distrat mult și bine, și nu te-a costat dect... banii pe care (fără să ți se fi făcut vreun serviciu) i-ai dat, în plus, din buzunar. Dar face, dragă Urzico. Face să mai dai ceva de la tine, numai să n-ai de-a face cu... serviciul de mandate telegrafice al oficiului P.T.T.R. Buzău.

Bereea Constantin
Cooperativa Doftana, Tg. Ocna

M-am întîlnit deunăzi cu amicul meu Mitică. Era supărat.

— Ai pățit ceva, Mitică?

— Da! Știi, eu lucrez la depozitul regional C.L.D.C. de pe str. Gutenberg. Am în depozit lipsuri la cărți.

— Măi Mitică, îmi pare foarte rău, dar, dacă-i așa, du-te singur și mărturisește șefilor tăi.

— Conducerea regionalei știe.

— Aoleu! Și ce mai stai? Ia-ți un avocat.

— Ce să fac cu el? Că lipsurile la cărți nu-s ale mele.

— Dar ale cui?

— Ale întreprinderilor poligrafice care le-au tipărit. Uite, să-ți dau un exemplu: Într-unul din exemplarele cărții „Fotbal și fotbalști la diferite meridiane” știi ce-am găsit?

— Formațiile noastre de juniori de la antierurile turnee U.E.F.A.

— Pe lingă astea am găsit și un gol!

— Un gol? Cine l-a marcat?

— Legătorii care au broșat exemplarul ăsta. Era un gol de peste 30 de pagini, pentru că au sărit de la fila 96 la 129.

— A, astea sînt lipsurile de care te plîngeai? Și eu mă gîndeam la alte alea...

— Frumos din partea ta!

— Dar nu și din partea legătorilor, care la cartea asta fotbalistică s-au antrenat în discuții și au fost neatente.

— Asta nu-i nimic! Într-o zi am răsfoit un exemplar din romanul „Jean Cristophe” și cînd am ajuns la pagina 704, mi s-a făcut alb în fața ochilor.

— Vrei să spui negru? Că așa este expresia.

— O fi expresia, dar nu și exemplarul de care-ți vorbesc, întrucît după pagina 704 au urmat două foi albe. Abia după ele am văzut și negru, adică zațul tipărit. Ei, ce părere ai?

— Una proastă despre tipografii în cauză și despre controlul lor de calitate.

— Într-adevăr, au lucrat fără control! surise Mitică. Tot la fel ca și la un exemplar din cartea „Printre ghețurile arctice”, unde sînt albe paginile 62 și 63.

— Deh, vîntul arctic o fi fost atît de tare încît a spulberat pînă și rîndurile culese de linoטיפіști.

COȘMARUL LEGĂTORULUI NEATENT

URZICUȚO,

Am descoperit în București un magazin de încălțăminte cu vânzători foarte serviabili; care te... încălță de două ori: și la picior și la... pungă.

Fiind în trecere prin Capitală, am ținut să cumpăr ceva pentru acasă. Și m-a atras firma unui magazin de încălțăminte de pe calea Griviței, pe care am văzut că scrie: „Durabil“. (Firmă pe care mai scrie: Unitatea nr. 84. O.C.L. Produse Industriale, raionul 30 Decembrie).

Și am cumpărat de la raionul „încălțăminte pentru femei și copii“ cîte o pereche de încălțări pentru soție și copil. Totalul cumpărăturii: 101 lei. Deși în magazin se află și o casierică, vânzătorul mi-a spus să-i dau lui

banii. N-aveam exact 101. I-am dat 110. Vânzătorul a luat banii, mi-a dat un bon de 101 lei și a depus cei 110 lei pe masa casiericei, zicîndu-mi: „Vă mulțumim! și mai poștiți pe la noi!“ — fără să-mi dea 9 lei rest.

În același timp, la raionul de încălțăminte bărbătească, un cumpărător îl admonesta pe vânzător că-i ceruse „ciubuc“.

E clar: la acest magazin, vânzătorii folosesc procedee necinstite, fapte pe care responsabilul Dobrescu Gheorghe le cunoaște desigur și le tolerează.

Magazinul, dragă Urzico, se numește „Durabil“, dar sper că procedeele celor mai sus arătați n-o să fie... durabil.

Ing. Pop Florian
str. Victoriei 144 Bala Mare

Materialul din care se confecționează cămăși și fulgare nu e dat la apă înainte de a fi dat în fabricație.

CLIENTA: — Așteptați puțin, tovarășe vânzător, să văd întâi cît intră la apă!

Desen de C. CRĂCIUN

R Ț I
CA LA
R T E

— Ba eu cred că tipografiile au vrut să illustreze mai original albea ghețurilor din Arctica! Și dădu prietenul meu cu părerea. În schimb, nu înțeleg un lucru...

— Ia un dicționar...

— Tocmai despre unul din asta e vorba. Am luat un exemplar din „Dicționarul de maxime comentate“, dar pe copertă scria doar „Dicționarul de comentat“.

— Chiar că e de comentat! Și în felul următor: respectivii poligrafi și-au dat greșeala... pe față.

— Dar ia spune-mi, tu ai auzit de legăturii... săritorii?

— De ce nu? Sînt cei care în timpul liber practică atletismul și sar ori în lungime, ori în înălțime.

— Se poate. Dar eu am dat peste unii care sar... înapoi. Așa se explică de ce la un exemplar din „Gargantua“ după pagina 158 s-au întors la 127.

— Le-o fi plăcut capitolul respectiv și l-au luat de la capăt.

— Bine, fie cum zici. Atunci de ce un exemplar din „Breviarul statistic al R.P.R. pe 1962“ începe tocmai cu pagina 211?

— Nu pricepii? Cuvîntul breviar înseamnă un lucru scurt.

Așa că respectivii legători au scurtat breviarul cu atîtea pagini.

— Să știi că așa e! De aceea, în schimb au lungit „Cazul doctorului Udrea“ cu încă 27 de pagini.

— Cum vine asta?

— Vine întâi pagina 561 pînă la 588, pentru ca abia după ele cartea să intre în normal.

— Săracul doctor Udrea! S-a pomenit cu o grefă de 28 de pagini!

— În orice caz a fost o operație dureroasă pentru cititor.

— Cea mai mare nostimadă am găsit-o însă la „Rubedeniile“.

Acolo erau niște neamuri supărate.

— Supărate?

— Adică întoarse pe dos, adică paginile 257—291 erau broșate invers. Și ca să le citești, trebuia să stai cu capul în jos.

— Vorba proverbului... modificat: capul legătorilor face, capul cititorilor trage!

— Apropo de cap, zîmbi Mitică, ți-aș mai arăta și alte lipsuri de la cărțile din depozit, dar renunț.

— Și ce legătură are asta cu capul?

— Păi... nu vreau să ți-l fac calendar.

V. D. POPA

PARISUL
Ce n-a văzut

Iată-mă în fața „informațiilor“ de la poarta unei întreprinderi, cu intenția de a vizita și a mă documenta asupra unui cabinet tehnic. Prezintă buletinul și omul transcrie corect numele, apoi ridică privirea spre mine:

— De unde veniți?

— De acasă.

— Omul mi-a zîmbit indulgent: — Vă arde de glume? Ați luat-o de dimineață.

— Mă antrenez.

— V-am întrebat de unde veniți...

— V-am spus: de acasă. Direct de acasă.

— Aha! Sînteți adică pe teren, da'n loc să vă mai duceți să semnați condica la 7 ați venit la noi la opt... Parcă nu se întâmplă și la noi!

„Mă crede chiulangi — mi-am zis eu. Mă rog...“

— De unde veniți? repetă omul întrebarea, de astă dată mai grav.

— V-am spus.

— Dar la ce întreprindere lucreați?

— La o revistă.

— Păi de ce n-ați spus de la început?

— M-ați întrebat de unde vin, nu ce ocupație am.

— Așa-i! Va să zică veniți de acasă!

— Acuma, la drept vorbind, chiar direct de acasă nu vin. Am trecut pe la O.N.T. să mă înscriu pentru o excursie de trei zile.

— Bravo. Călătorie plăcută. Și unde vreți să vă duceți?

— La Suceava, Vatra Dornei, Bicaz, Gheorghieni...

— Zic: acuma, acuma unde vreți să vă duceți?

— La Cabinetul Tehnic.

— Cu ce treburi? Cu cine vreți să vorbiți?

— Cu un inginer de acolo. Eu sînt scriitor de satiră și aș vrea să scriu...

— Aha! Să ne luați în târbacă.

— Nuul Scriu ceva pozitiv, ceva serios...

— Aș! Umorist și om serios... Las' că ne cunoaștem „marfa“. Ba că ați văzut niște ciment în fața atelierului, ba că doi stăteau de vorbă și mașinile mergeau, ba că... Parcă noi nu citim?... Dar că fabrica s-a mărit de trei ori, că avem o instalație „ce n-a văzut Parisul“, asta nu prea scrieți dv.

— Ei, chiar „ce n-a văzut Parisul“...

— Păi cum s-o vadă Parisul, dacă e făcută la Brăila și la București? La noi, tovarășe, cum se zice, „made aici“... Pricepi? Să nu te superi, dar n-al a ieșit pe poartă inginerul de la Cabinetul Tehnic... Ne-am luat cu vorba... Veniți mîine dimineață.

— Nu mai vin. Am găsit și poanta... Să trăiești, nenicule... Noroc!

Auzi... „ce n-a văzut Parisul“... „made aici“... Strașnic!

S. M. RUSU

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacție: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“
BUCUREȘTI

Luc
1992

Desen de A. LUCACI

SERENADA
(Din ciclul „Melomaniacii”)

